

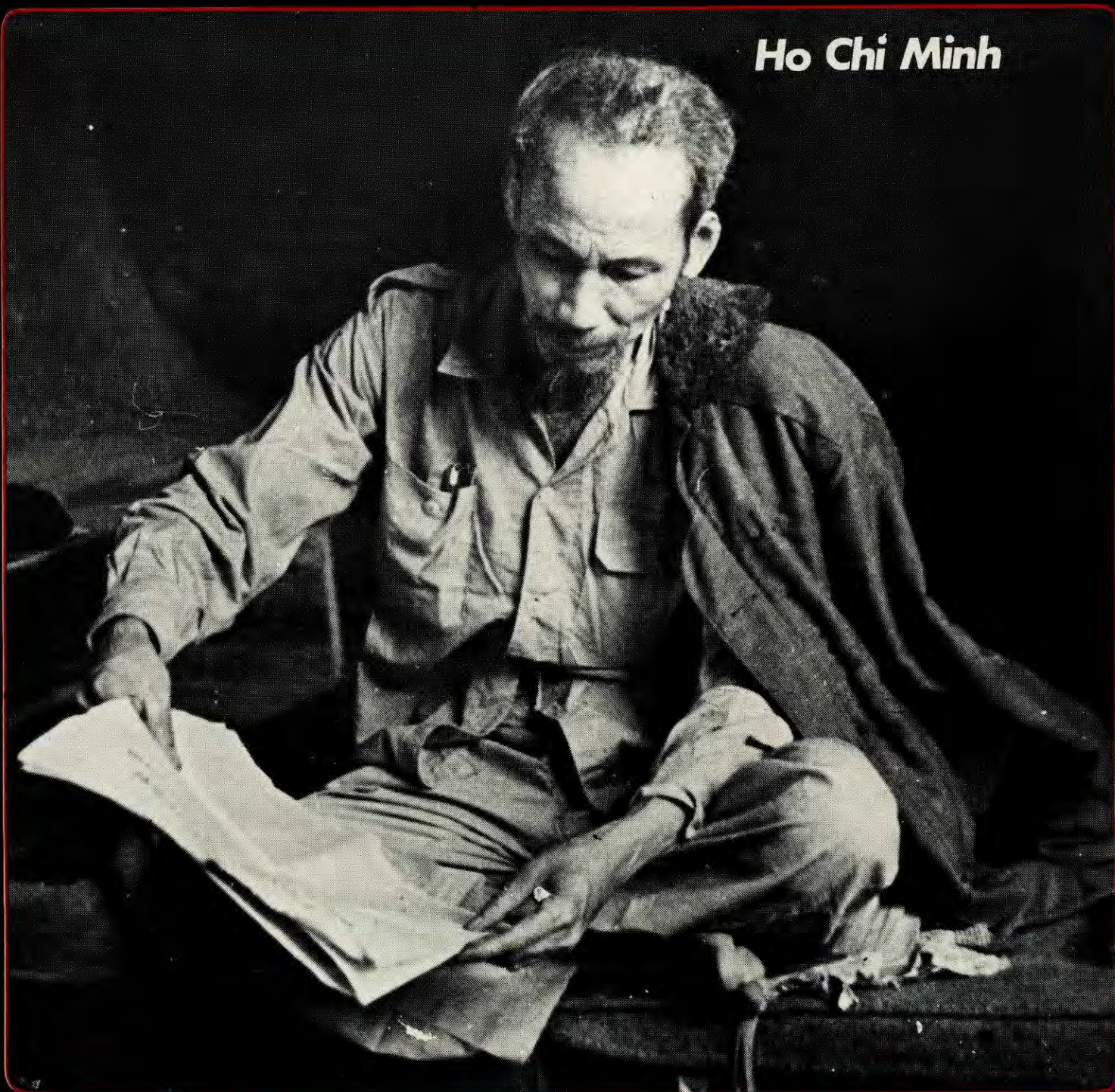
røde garde

AVISA TIL RØD UNGDOM

NR. 5 1975 PRIS: KR. 2,—

- **internt NUFskriv beviser:
UH er NUFs viktigste arbeidsfelt**
- **sommerleir**
- **nye utmeldinger av SU**
- **Vietnam • Kambodsja**

Ho Chi Minh

RØDE GARDE

Avisside RØD KJØNDOM

Bok 204-

Grundbokka, Oslo 1975

Postboks 20, 0106

Abonnementpris kr. 20,- pr. år

RØDE GARDE kommer ut

med 10 nr. pr. år

Redaktør og ansvarlig utgiver

Helge Martmann Moe

A/S Duplotype
Oslo 1975

Rød Valgallianse – det eneste revolusjonære alternativet !

»En gang med flere års mellomrom å få avgjøre hvilket medlem av den herskende klasse som skal underkue og trampe ned folket i parlamentet, det er det virkelige innholdet i den borgerlige parlamentarismen.»

Slik karakteriserte Lenin valga under kapitalismen, det som av alle de borgerlige partiene messes som det fullkomne demokrati. Borgerlige politikere fallbyr sine løfter og prøver å innbille folk at å stemme på dem gir gull og grønne skoger, samtidig som de bevilger seg sjøl feite lønninger og gasser seg i byråkratmiddager betalt av arbeidsfolks slit. »Vi skal styre for dere» sier de, »og lede landet på rett lei». Og mellom valgene skal vi helst holde kjeft, for å forstyrre politikerne i deres viktige arbeid er en fare for demokratiet, heter det.

Dette er en bløff med dobbelt bunn; ikke nok med at de innbiller oss at vi har innflytelse på politikken gjennom valg, nei de skal også ha oss til å tro at de sjøl har noe å si. Og er SV noe unntak fra dette? Nei, på ingen måte. SV står fremst i å fallby sine løfter om selvbestemt abort og bort med moms på mat, og lover sosialisme hvis vi sitter og applauderer deres heltemodige innsats på Tinget. De skal omforme Stortinget til et redskap

for folkemakta», heter det der. Å ja så, som om det var Storting og kommunestyre som har bestemt hvordan dette landet skal se ut. »SV skal redusere kapitalens makt», sier de. Hvordan redusere en makt som sitter med bukta og begge endene og dikterer utviklinga i dette landet, mens koryfeene på Stortinget villig logrer og setter deres vilje ut i livet? For det er diktatur det er: Monopolkapitalen dikterer sin vilje, rasjonaliserer, og nedlegger, flytter på folk og sparker folk, bestemmer prisutvikling og dyrtid slik det passer dem sjøl, og lar flinke politikere sitte på tinget for å få det hele til å se ut som om dette er folkets vilje.

Vi vil bli kvitt dette umenneskelige systemet, vi vil at arbeidsfolk skal kaste det kapitalistiske diktaturet og bestemme politikken sjøl, vi mener at det bare er arbeidsfolks egen kamp som kan gjøre dette gjennom å ta over helt, gjennom revolusjonen.

SV mener det motsatte. Deres høyeste ønske er å bli akseptert av AP som »den andre hovedstrømninga i arbeiderbevegelsen» og sitte ved siden av AP-pampene på regjeringstaburettene og administrere kapitalismen. Alt snakk om »utenomparlamentarisk aktivitet» kan ikke dekke over at

dette bare skal bygge oppunder SVs parlamentarisme, og støtte oppunder deres higen etter å få sitte ved siden av AP.

Hva skal så revolusjonær ungdom gjøre der det eneste revolusjonære alternativet: Rød Valgallianse ikke stiller? Skal vi akseptere SVs invitasjon til å hjelpe pampene deres til en lysende karriere? Nei! Det finnes ikke noe »nest best». Der det revolusjonære alternativet ikke stiller til valg, finnes det ikke noe revolusjonært alternativ. Boikott er vårt svar. Vi gir ikke vår stemme til noe borgerlig parti, om det så er pynta som et juletre med løfter om sosialisme og folkemakt. Hvordan skal disse kunne styre for oss, som ikke engang kan styre seg sjøl?

Bare virkelige revolusjonære kan bruke Storting og kommunestyre til en talerstol for en arbeiderpolitikk og til å avsløre de parlamentariske organene.

Denne bløffen går vi aldri med på, vi vil revolusjon, proletariats diktatur og sosialisme. En stemme for Rød Valgallianse er en stemme for dette, å boikotte der RV ikke stiller er en stemme for denne politikken, og en avvisning av hele det borgerlige maktspeilet som SV er en veltilfreds del av.

Ragna Brekke

Ragna Brekke, medlem av det kanskje spesielt viktig å Sentralutvalget i NGS:

– Jeg synes Rød Valgallianse er det suverent beste valgalternativet fordi RV ikke gir folk illusjoner om hva som går an å oppnå under kapitalismen. For gymnasiastene er det kanskje spesielt viktig å slå fast dette, fordi vi nå i mange år har vært ute i kamp mot stat og kommune og hele tida kjempa mot forverring i skolen. Videre veit vi at de som står bak stortingsmelding 44., for eksempel, også er de

som skriker valgløfter høyest, også overfor gymnasiastene.

RV legger opp en politikk som sier at bare folks egen kamp gir seier og at dette er avgjørende under kapitalismen fordi staten og de parlamentariske organene er i hendene på monopolkapitalen. Staten er elevenes fiende.

RV er et revolusjonært alternativ som bryter med alle illusjonene om kapitalismen og som klart sier fra at vi må

ha et sosialistisk samfunn for å bygge en skole i folks tjeneste. I dag formes skolepolitikken etter kapitalens behov for arbeidskraft. Først etter den sosialistiske revolusjonen kan skolen bygges opp under arbeiderklassens ledelse til en skole der viljen til å tjene folket og arbeidsfolks behov vil være rettesnora.

En annen viktig sak synes jeg er kampen for kvinnes frigjøring. Abortsaka har klart slått fast at vi ikke kan stole

på AP og SVs valgflesk, og

lova som den står i dag er et svik mot kvinnene. RV understreker at kvinnene ikke kan fri seg fra undertrykkinga under kapitalismen, og at kvinneundertrykkinga tjener kapitalen.

Jeg mener at RV har en skikkelig revolusjonær politikk både for kampen i dag og for våre langsiktige mål. Derfor mener jeg at gymnasiaster bør slutte opp om arbeidet i RV og RVs politikk.

Odd Nyborg

Odd Nyborg, formann i læringlegruppa på Nylands Verksted, Oslo.

— Unge arbeidarar har ein heil del krav, t.d. bolig, lønn og fagopplæring som dei såkalla sosialistiske partia ikkje har gjort noko med i det heile tatt. Sjå berre på LO-toppen som sit og bestemmer at lærlingar berre skal få prosentvis av det som fagarbeidarar får i lønnsauke ved tariffoppgjera. AP går i spissen for å uthule fagopplæringa. T.d. i jernindustrien har dei oppretta eit nytt fag — seksjonsbyggerfaget — som er ei uthuling av platearbeidarfaget. Dette faget

det gjekk der. Borgarskapet greip til våpen og slakta ned folket som ikkje var budd.

Det er viktig at vi har eit revolusjonært alternativ som står på klassekampens grunn, og seier klart at den einaste måten arbeiderklassen kan fri seg på, er gjennom ein sosialistisk revolusjon med våpen i

hånd.

No går kapitalismen inn i ei ny krise som vil bli merka hardt her i landet og. Arbeidsløyse og sentralisering vil auke, og ungdommen vil bli hardt ramma. Først i det sosialistiske samfunnet vil arbeiderklassen vere sikra trygge arbeidsplassar.

Når vi diskuterer sosialisme på jobben seier ofte folk at »Nei slik som i Sovjet vil vi ikkje ha det». Slike løgnar som SV set fram om at Sovjet er sosialistisk gjer berre skade

for kampen for sosialismen i Noreg. Då SV tok brudd på parolen om støtte til Tsjekkoslovakias folk 1. mai i fjor, så var det verkeleg eit stort svik mot verdas undertrykte folk og ei ope støtte til ein av dei to supermaktane. Eit slikt parti kan ikkje arbeiderfolk gje si støtte i eit valg.

Eg meiner at RV er det einaste alternativet for revolusjonære arbeidarar og folk som står på ei klassekampline i fagrørsl, sier Odd Nyborg.

derfor støtter vi Rød Valgallianse

Lone Christiansen

Lone Christiansen, yrkesskoleelev.

— Den viktigste kampsaka for oss yrkesskoleelever er kampen mot felles grunnopplæring. Alle de reformene skoleelevene har kjempa mot er det AP som står bak. Reformen med felles grunnopplæring tjener stor kapitalens behov. Vi skal ikke lenger lære ett fag skikkelig, men lære litt av flere, slik at vi lettere kan flyttes på og omskoleres etter hvor kapitalen trenger arbeidskraft. Denne og mange andre saker viser hvordan AP ikke er noe sosialistisk parti som støtter våre krav, men representerer vår fiende.

Hva så med SV? Mange av de SØerne jeg har snakka med er ikke engang mot prinsippet om felles grunnopplæring. F.eks. var det KUere på lands-

møtet i YLI som var direkte positive til felles grunnopplæring. I interessekampen er de passive, og tror de kan lage en bra skole bare de får nok av sine folk på tinget.

De kampene vi har ført viser at det er bare når vi

heller ikke SV. Rød Valgallianse gir oss ingen illusjoner om at vi kan lage sosialisme gjennom parlamentariske organer, og støtter oss i de kampene vi står opp i. Det hjelper ikke hvor mange SVere det er i styrer og verv, det eneste som kan sikre yrkesskoleelevenes interesser er at arbeiderklassen tar makta gjennom en revolusjon. Staten og de parlamentariske organene er en del av fiendens apparat.

SVs prat om sosialisme viser seg i praksis når de kommer på Stortinget og stemmer mot sjølbestemt abort. I virkeligheten er de et haleheng til AP, og er mer interessert i å bli akseptert av AP som »den andre hovedstrømninga i arbeiderbevegelsen» enn å tjene folkets behov på tinget.

Jeg mener at de eneste vi kan stole på er Rød Valgallianse fordi de ikke gir oss illusjoner om hva vi kan oppnå, og støtter oss konsekvent i Storting og kommunestyre, i de kampene vi fører.

finnes berre i oljeindustrien og skipsindustrien og er laga for å tene denne industrien.

1. mai synta at SV ikkje vil ta nokon kamp mot den arbeiderfiendtlige politikken som AP fører, men i staden går side om side med AP-pampane. I ord går dei imot delar av AP-politikken, men i praksis syner dei noko heilt anna. I Oslo splitta dei opp det verkelege klassekampet ved å laga sitt eige tormøte.

SV har i det siste synt at det ikkje er mogeleg å gjere noko for sosialismen på parlamentarisk vis. SV burde og sjå så langt som til Chile, korleis

kjemper sammen at vi oppnår noe, vi kan ikke stole på folk nå, og støtter oss konsekvent i Storting og kommunestyre, i de kampene vi fører.

SU eit revisjonshaleheng og

Med bakgrunn i eit kraftig politisk oppgjør i Ålesund Sosialistisk Ungdom (SU), har Røde Garde intervjuet to av dei fremste i denne kampen, formann i GU Johnny Daugstad, og Geir Mork. Ålesund SU har tidlegare vore eit av dei sterkare SU-laga. Attende i dag er kanskje ikkje meir enn ei handfull medlemmer. Framleis er det uklårt kor mange medlemmer og sympatisørar som forlet Ålesund SU. Men no (slutten av april) er det alt 7 personar. I tillegg har ein del tidlegare direkte gått i passivitet p.g.a. situasjonen i SU ålmeint.

SU er i dag prega av store indre motseiingar. Stadig fleire medlemmer søker å ta eit oppgjør med revisjonistane og høgreleiinga i SU. SU-lag og medlemmer har tvertimot leiinga sine vedtak tatt del i kampen mot UH i NGS og ikkje minst i samband med klassekamptoga 1. mai. Samstundes er det klårt at det som skjer i SU er prega av to tendensar. På den eine sida mange frustrerte medlemmer som går i passivitet, og for det andre eit klårt politisk oppgjør med revisjonismen og tilslutning til den revolusjonære rørsle, til Raud Ungdom.

– Kvifor kjem bruddet i Ålesund SU no?

Geir: Den utløyssande faktor var landsmøtet i SU. Mange i SU hadde tankar om at på landsmøtet ville KU vera eit lite mindretal som ein skulle ta eit klårt politisk oppgjør med. Dette skjedde ikkje. Tvertimot vart revisjonisten Monica Schanke vald til leiar. Landsmøtet som heilhet innebar mange steg til høgre. Leiande SFUerar syntest å vera mest opptatt av å stogga alle framlegg frå grunnplanet som truga den såkalla »kabalen». Dvs. pampane sin (på førehand) fastsette pakkeløysing.

Johnny: Illusjonane byrja såleis for alvor å breste. Vedtaka på landsmøtet var på hovudpunkt milevidt frå stemninga i laget. Alle utanom ei frå KU var mot Sovjet, 17 mot 1 var mot at SU skulle gå med i VDU, medlemma hadde ei klår haldning mot DNA osv.

– Kva er dei viktigaste politiske årsakane til at de bryt?

Geir: For det første er det

skulepolitikken til SU. Alt ved streikane hausten 73 kom me i motsetning til SU-leiinga. Streik vart vedteke på gymnaset, men til vår store undring går SUerar i NGS kraftig mot aksjonen. Trass i alle forsøka på å stoppa streiken vart den gjennomført. Raud Ungdom sin harde kritikk mot Jørgen Nordheim, Ola Siverts og andre SUerar i NGS var heilt rett-kome. Sjølv var eg på landsmøte i NGS -74 og fann at dei leiande SUerane heilt spela saman med Unge Høgre mot kritikken og dermed mot streiken vår.

Johnny: Me har mange dømme. Men eg skal berre nemna det siste: abortsaka. Eg sit i landsstyret i NGS, på siste møte gjekk leiande SUerar i spenn med dei reaksjonære for å nekta det rettmessige kravet om sjølbestemt abort plass blant NGS sine kampsaker. Og kva var deira grunngeving? Jo, NGS sin jentekonferanse som kom med forslaget var ikkje representativ nok. Og ein del elevar ville verta misnøgde

med NGS dersom sjølbestemt abort vart vedteke. SUerane gjorde seg såleis til talsmenn ikkje for jentene sitt krav, men tvertimot for reaksjonen i denne saka.

Dette er berre eitt dømme på SU si line i skulepolitikken, andre dømme er Trædalsaka, momssaka og tilhøvet til streikande arbeidarar. Men det er eit dømme som syner oss ganske mykje av SU sin

Geir

praksis: inga skikkeleg kampvilje, men tvertimot redsle for reaksjonen. Og no som hausten 73 til og med direkte sabotering av rettfærdige kampsaker. Ein slik skule-

politikk tener ikkje elevane sine interesser.

Geir: SU står ikkje på noko kamplene i NGS i dag. Eit klårt dømme er tilhøvet til Unge Høgre. UH er utan tvil den viktigaste motstandaren for progressive på skulane i dag. UH kjempar overalt for å moderere og sabotere gymnasiastane sin kamp. Det er fantastisk at SU-leiinga i det heile tatt kan nekta for at UH står sterkt og trugar med å ta over NGS. SU-leiinga er blinde, de ser nok UHs frammarsj, men nekta likevel å seie dette fordi dei ikkje ønsker å ta opp kampen med UH. Redsle for fienden er typisk for høgreopportunisten. Falitten til SU på dette punktet er klår for all verda. For berre eit år sida (etter at UH sin sterke stilling på landsmøtet -74) uttala KU sin skulesekretær at kampen mot dei reaksjonære, mot UH, no måtte vera det viktigaste for sosialistar. Etter landsmøtet i 75 der UH hadde ei enno sterkare stilling, seier dei same løgnaktig at UH er isolerte! SU like-

nistisk hinder for

SV-ledelsen – haleheng til AP og en del av sosialdemokratiet.

ungdommen sin kamp

stiller Unge Høgre med Raud Ungdom som motstandar framfor vala til landsmøtet i NGS. Dette er rein sosialdemokratisk politikk.

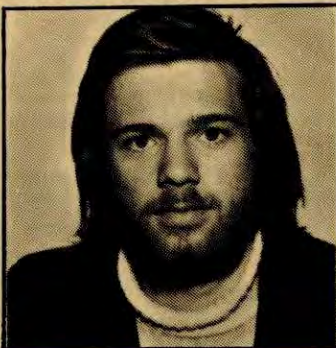
– *De har og nemnd Sovjet og DNA. Kva er dykkar syn her?*

Johnny: Mitt syn er kort at eit byråkratborgerskap har makta i Sovjet. Den undertrykkjinga av folket som finn stad der, finn ein berre parallellar til fascistland som t.d. Spania. SU-leiinga er blinda for slike fakta. I staden dominerar ulike typer forsvar av Sovjet. SU har vedteke at Sovjet er sosialistisk, eit fullstendig knefall for KU.

Geir: Ein annan type forsvar av Sovjet er og utbreidd, nemlig KAG-varianten som seier at Sovjet i alle fall ikkje er kapitalistisk. Men kva slags marxistar er dette som bøyer unna hovudspørsmålet, kva klasse har makta i Sovjet? SU meiner at arbeiderklassa har makta i Sovjet i dag. Sjøl dei mest spissfindige analysar kan ikkje rettferdiggjera eit slikt falskt og reaksjonært standpunkt. Det er eit vonbrot at SFUera i det heile kan svelge

ein Sovjetpolitikk. Les Ung-sosialisten for eit par år sidan. Vegen frå Sovjet som imperialistisk til sosialistisk har ikkje vore lang. SU sitt syn på Sovjet tener ikkje sosialismen i Noreg sin sak. Og SU sin i solidaritetsmarkeringar for det okkuperte Tsjekkoslovakia mot Husak-quislingane, er eit svik mot folket i dette landet.

Johnny: Når det gjeld DNA

Johnny

så har jo SU vedteke at det er AUF ein skal stå nærast. Einskap med »den andre arbeidarungdomsorganisasjonen» har vorte talen. AUF som har ein tvert igjennom

reaksjonær skulepolitikk. DNA brukar AUF for prøve å vinna ungdom for DNA sin reaksjonære politikk. Når SU ser på AUF som næraste samarbeidspartner syner det to ting. SU ser fantastisk nok AUF sin innsats i dag som progressiv. Og for det andre at SU står nærare det høgre-sosialdemokratiske AUF enn revolusjonære Raud Ungdom. Klårare kan det vel ikkje slåast fast at SU er ein del av sosialdemokratiet.

Geir: Sosialismen i Noreg kan berre skapast i kamp mot DNA/LO-toppen. Desse folka kjem ikkje godviljug til å gje frå seg dei feite posisjonane sine. SV sitt samarbeid med AP er classesamarbeid. Roald Halvorsen og dei fleste andre leiande SVerar sin oppslutnad om parolen »styrk det sosialistiske (dvs. med AP på slep) fleirtalet» kan ikkje forsvarast.

– *Kva alternativ kan de stille opp for dykk sjøl og for alle dei som no forlet SU?*

Johnny: Mine røynsler frå NGS er klåre, berre Raud Ungdom utgjer ei kampleiing

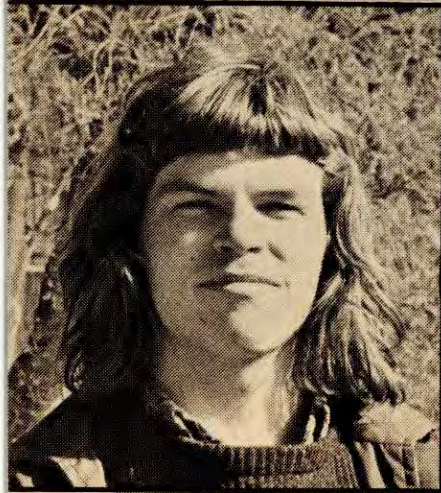
for elevane. Raud Ungdom sin politikk for å utvikle elevkampen står i direkte motstrid til SU sin sabotasje og halehengspolitik. Raud Ungdom hyser heller ingen illusjonar om høgresosialdemokratiet. Raud Ungdom har analysert motstandarane i elevkampen rett, og er heller ikkje redd for å ta kampen opp mot Unge Høgre. Saman med kameratar i Raud Ungdom vil eg og for fullt ta opp kampen mot begge supermaktene, og ikke på reaksjonært vis blinde auga for undertrykkjinga i Sovjet.

Geir: Berre Raud Ungdom er ein revolusjonær ungdomsorganisasjon. Brotet vårt skal ikkje medføra nokon politisk ørkenvandring. Fleire av oss har søkt medlemskap i Raud Ungdom. Andre vil byrja på studiesirkel. Dette er bra, studier i marxismen-leninismen er heilt naudsynleg for djupare å kunne skilja mellom revisjonisme og marxisme, mellom SU og Raud Ungdom.

to som har meldt seg ut av SU i Oslo : vi må fortsette kampen for revolusjonen – utafør SU!

Eivind Dahl: Jeg kom i samling for enhver pris.

kontakt med SFU som Personlig håpa jeg på at sympatisør på høsten 1973 og SFU skulle kjøre hardt på sitt kom aktivt med da arbeidet syn, bl.a. fordi jeg mente de med SVU kom i gang våren hadde et bedre syn på Sovjet tidligere enn KU, men dette skjedde aldri.

Mange av oss var skuffa etter landsmøtet. Kompromisset var et faktum, og det er riktig som Røde Garde skreiv at KU gikk seirende ut, mens ingen av de viktige motsigelsene ble løst. Bildet av plakaten fra SVs landsmøte der det står: »Stille samling pågår» er typisk. Det var tabu å ta opp saker det var uenighet på.

I forbindelse med landsmøtet kom også striden om SUs holdning til aksjonskomiteene mot Unge Høyre på skolene. Aksjonen ble avvist i utgangspunktet etter en diskusjon i skoleutvalget i SU, og i internbladet ble det ikke nevnt en positiv side ved aksjonen. Skolelagets oppgave skulle være å stoppe aksjonen.

1974. Denne samlinga hadde utgangspunkt i en samling på topplanet i de 4 organisasjonene, og de ble aldri virkelig enhet på på grunnplanet, fordi det aldri ble noen skikkelig diskusjon. Allerede i 1. maiarbeidet i fjor da jeg satt i fylkesstyret, merket jeg at vi ikke fikk gjort noe. De viktigste motsigelsene ble underslått, forholdet til sosialdemokratiet, Sovjet og overgangen til sosialismen ble aldri diskutert skikkelig. Dette viste seg også i landsmøteforberedelsene. Det ble ikke lagt opp slik at »følgende syn finnes i SVU på de og de sakene» slik at motsetningene kunne diskuteres. Det var på forhånd lagt opp til et kompromiss.

Jeg var på landsmøtet som representant for laget. Å sitte som uavhengig i salen var en merkelig opplevelse. Vi uavhengige var den største gruppa på landsmøtet, men mens diskusjonen gikk så fillene føyk blant delegatene i korridorene, satt SFU- og KU-ledelsen i etasjen over og lagde kompromisser. Ett eksempel på det er at mange av oss ikke ønska Anne Bull som redaktør av Stormklokka, men en SFUer som vi mente var bedre. Dette forslaget ble vi pressa til å trekke av SFU sjøl. Det skulle være

Når det gjelder spørsmålet om Sovjet, så har SU allerede i prinsippet vedtatt at Sovjet er et sosialistisk land. Her er det stor motsetning mellom ledelsen og grunnplan der jeg veit at det er mange som har et annet syn på Sovjet.

SUs udugelighet, det at vi ikke fikk gjort noe og aldri diskutert og tatt opp uenighetene skikkelig, at Sovjetvennene fullstendig har tatt over i ledelsen, gjorde at jeg nylig meldte meg ut av SU.

– Hvor står du nå?

– Jeg er ikke medlem av noen organisasjon, men har fatta interesse og sympati for Rød Ungdom og vil sette meg grundigere inn i deres politikk. Jeg synes det er viktig å fortsette å være politisk aktiv, en del av de tidligere medlemmene har gått i passivitet etter skuffelsen over SU. Skolelaget vårt var en gang på 30-40 medlemmer, nå er det bare 6-7 igjen og det er viktig at folk som går ut ikke går i passivitet, men fortsetter kampen for revolusjon i Norge.

Røde Garde har snakka med to elever ved Oslo Katedralskole om hvorfor de har meldt seg ut av Sosialistisk Ungdom. Eyvind Dahl har vært med i SU-laget på Manglerud i Oslo og med i SVUs fylkesstyre. Han var også delegat til SUs stiftelses-landsmøte. Tor Svarverud har vært med i laget på Nesodden, og med i fylkesstyret for Akershus SVU og SV. De to sammen med en rekke andre har meldt seg ut i den siste tida.

– Tore Svarverud: Jeg kom med i SV gjennom valgarbeid høsten 73. På våren 74 starta vi et SVUlag på Nesodden der jeg bor. Etter en stund kom jeg med i SVUs fylkesstyre, og ble også SVUs representant i SVs fylkesstyre.

Vi ble nedrent av en papirflom som vi aldri fikk tid til å diskutere. Diskusjonene var ferdige på sentralt hold, og vi fikk ikke sendt inn oppsummeringer av vår egen diskusjon før saka var avgjort. Det mest vanvittige var før SU-landsmøtet da vi fikk tilsendt et 80-siders hefte med motater, fordi det ikke var mulig å lage et skikkelig utkast til prinsippprogram.

Da 1. maiarbeidet starta i år var aktiviteten i laget lav, og vi nedla laget. Men vi blei med i 1. maiarbeidet sammen med mange av de vi hadde sittet i streikestøttekomiteen sammen med. Da blei det krig i SV. De malte AKP, Rød Ungdom og Stalin på veggen og trua med eksklusjon av SVerne som var med i Nesodden 1. maifront. Like før 1. mai kom SVs lokalavis på Nesodden med et utkjør mot vårt arrangement og kalte det »Peking på Nesodden». Lederen i siste nr. av Spartacus – SUs internblad – foreskrev

også alle SUEre å gå i Samorgtogene på 1. mai.

Jeg synes det blir vanskeligere å se forskjellen på SVs »demokratiske sosialisme» og APs sosialdemokrati. Jeg tror SU kommer til å drukne seg i AUF, stadig mer av arbeidet deres er også innretta på denne organisasjonen fordi de tror at det kan verve arbeiderungdommer derfra.

Forskjellen på APs og SVs arbeid på lokalplanet er minimert. Hos oss ble SV-møtet holdt ei uke før kommunestyremøtet og med omtrent samme dagsorden som kommunestyret.

I laget ymta vi frampå å lage en uttalelse fra oss om Sovjet slik at vi kunne få klarere linjer i diskusjonen, men det var tabu. Sjøl er jeg ikke i tvil om at Sovjet ikke lenger er noen sosialistisk stat. Men foreløpig er jeg usikker på om det er rett å sidestille Sovjet med USA som imperialistisk makt.

Jeg meldte meg ut av SV og SU på 1. mai. Jeg vil ikke gå inn i noen organisasjon før jeg ser om den får gjort noe på lokalplanet. Ett er i alle fall sikkert, og det er at SU ikke får gjort noe positivt. Jeg skal se nærmere på Rød Ungdom, og melde meg på en studieforsirkel på Nesodden.

internt NUF-skriv beviser:

UH er NUFs viktigste arbeidsfelt

Faksimilen viser LEIDANGEN, internt skriv for tillitsmenn i Nasjonal Ungdomsfylking er interessant fordi den slår fast to ting:

For det første: NUF arbeider aktivt i Unge Høyre, har tillitsmenn forholdsvis høyt opp i UH, og et godt utbygd nett i organisasjonen.

For det andre: Skrivet bekrefter det vi hele tida har hevdet, at Unge Høyre er en yngleplass for fascistiske, som NUF aktivt utnytter ved å jobbe blant dem og rekruttere dem til sine organisasjoner.

I lederartikkelen i Røde Garde nr 3/75 skreiv vi om eksklusjonen av Per Danielsen: »Det er liten hjelp i å ekskludere noen enkeltpersoner når det står nye Per Danielsener i kø i Unge Høyre, flaska opp på anti-kommunisme og fora med imperialismen. Det finnes ingen klar skillelinje mellom Unge Høyre og fascismen, derfor er ledelsens forsøk på å holde den liberale maska fåfengt. Tvert imot er Unge Høyre fascistenes viktigste arbeidsfelt, der har de sympati for sine ideer og der kan de rekruttere i stort monn.»

NUFs interne skriv bekrefter til fulle våre påstander. Unge Høyre er en organisasjon som overhodet ikke trekker noen klar skillelinje mot fascismen. I UH jobber liberale borgerunger side om side med åpne fascistiske og brune elementer. På alle plan i Unge Høyre sitter folk med åpne sympatier for fascistregimene i f.eks. Chile og Spania, folk som åpent støtter USAs imperialismen i Indo-Kina og ellers i verden. Unge Høyre er en organisasjon som gjennom sin politikk og classesammenheng virker som et drivhus for fascistiske elementer.

Ledelsen i UH har gjort visse forsøk på å trekke ei skillelinjene, riktignok. Bl.a. er redaktøren av UHs internblad i Stavanger ekskludert for å stå åpent fram med brune sympatier, eksklusjonen av

Per Danielsen er også et eksempel. Men UH har overhodet ikke gjort noe forsøk på å trekke en politisk skillelinje. Det som er gjort er bare å kvitte seg med folk som står så åpent fram med brune sympatier at det skader UHs liberale maske.

Det er bra hvis Unge Høyre tar for seg sine egne rekke, renser ut fascistene og tar et virkelig politisk oppgjør med dem, men det er ikke gjort til dags dato.

Dette gjør at Unge Høyre har blitt ny-nazistenes viktigste arbeidsfelt. Gjennom

sin politikk fosterer UH stadig nye brune elementer som er modne for å gå over til NUF. NUF har sine folk i Unge Høyre godt plassert, ikke minst i de distriktene av UH som støtter Per Danielsen-falangen som f.eks. østkantforeningene i Oslo og i Stavanger. NUF jobber delvis gjennom dekkorganisasjoner som AKA, lar litt av rase-teoriene sine ligge til fordel for å mobilisere på rein anti-kommunisme.

Nynazistene har oppretta tallrike dekkorganisasjoner som jobber delvis innafør UH,

delvis sjølstendig. Vi har nevnt AKA, (anti-kommunistisk-allianse) og en annen er »Nordisk framskrittsparti. Lederen heter Dick Kobro, medarbeider i Folk og Land, og bevislig medlem av det Svenske nazi-partiet Nordiska Rikspartiet (merk navnelikheten).

Gjennom disse og andre organisasjoner jobber de med ett mål: Å bygge et nazistisk kaderparti i Norge som kan opptre som monopol-kapitalens reservetropper.

LEIDANGEN

INTERNT skriv for tillitsmenn i NASJONAL UNGDOMSFYLKING 1.3.75

Dette skriv tar opp den situasjon som nu har oppstått etter Per Danielsens eksklusjon fra Unge "Høyre" og gir retningslinjer for den fremtidige kamp for våre kamper innen U."H."

Per Danielsens konsekvente og innbitte anti-kommunistiske kamp, som bl.a. har resultert i åpen støtte til Chiles nasjonalrevolusjon og Syd-Vietnams heroiske motstand mot kommunistenes imperialismen, og hans meget kritiske holdning til U-hjelpsvanvidet har gjort ham til en effektiv motpol til kommunistlaksen Fred Jacobsen og - med små reservasjoner - NUFs mann i Unge "Høyre". Skrap av ham hans sosiale liberalisttendenser, gi ham en innføring i læren om det nasjonale folkefellesskap og moderne rasevidenskap og han kvalifiserer til en plass i NUFs første rekke.

Vi har gjennom strømmen vært i kontakt med Danielsen men har kommet frem til at han er av størst nytte for oss innen sin moderorganisasjon - selv om vi nok ikke kan utelukke at han i fremtiden av rent taktiske grunner vil rette angrep mot NUF for å klargjøre seg fra det fascistiske "fascist"-stempel.

Per Danielsen er altså uten tvil det siste håb om at U."H." vil forfekte en politikk som er ~~xxxx~~ relativt akseptabel for oss, og det er fælgende av uavurderlig betydning for oss å få ham ikke bare tilbake til U."H." men frem i en ledende stilling, og da selvstendig som formann i Oslo U."H.", og DETTE MÅ BLI DEN VIKTIGSTE OPPGAVE FOR VÅRE KAMPFELLER INNEN U."H.", og spesielt da for de som innehar viktige stillingsverv, som Telsen og Grorud U."H." og i våre sterkeste østlandsbyer.

La oss som en oppmuntring i så måte gratulere de av våre kamper som tok aktivt del i arbeidet med utørfingen av Unge "Høyres" nye syn på internasjonal storfinans og sosialdemokratiet, nemlig at der eksisterer et intimt verdi- og interesseforhold mellom disse - hvilket Nasjonal Ungdomsfylking alltid har understreket. Det burde forøvrigt være uendvengig å gjøre oppmerksom på det, men la oss allikevel understreke at det er av den største viktighet at ingen navn e. l. kommer ut i forbindelse med NUFs medlemmers arbeids innen Unge "Høyre". Dette er nu av så stor betydning ~~xxxx~~ og av så omfattende karakter at en avsløring på dette tidspunkt ville være ~~xx~~ svært lite gunstig for vår sak.

Husk! Dette er et INTERNT skriv som ikke må komme i hendene på Unge "Høyre" eller andre venstreorganisasjoner. Lederen PLIKTER derfor å forintet det etter lesning.

For landestyrer

Tor Erik Bruun

Tor-Erik Bruun,
generalsekreter,
Nasjonal Ungdomsfylking.

Røde Garde og Klassekampen er nå i stand til å legge fram et omfattende materiale om NUF og nynazistenes arbeid i Norge. Gjennom en rekke dekkorganisasjoner og infiltrasjonsarbeid bl.a. i Unge Høyre har nazistene i løpet av forholdsvis kort tid bygd opp lokalorganisasjoner i bl.a. Stavanger, Oslo, Porsgrunn, Sarpsborg, Halden, Moss, Lillestrøm, Hamar, Brønnøysund, i Vestfold, Bergen og en del andre steder.

Løse anslag på styrke tilsier at de utgjør maksimalt 200 personer i Oslo og bortimot det samme ellers i landet.

Vi veit at de har en rekke dekkorganisasjoner som f.eks. Nordisk Framskrittsparti, Anti-kommunistisk-Allianse, Institutt for okkupasjonsforskning (som slett ikke er noen forskningsanstalt, men en organisasjon som arbeider for å gjenreise frontkjempenes ære). Kirkens venner, at de driver systematisk infiltrasjon i Unge Høyre og at den via andre kanaler antakelig også står i forbindelse med SS-organisasjonen ODESSA.

Bombetrusler to ganger i Chateau Neuf, samt en rekke provokasjoner på 1. mai viser at det er sprø, men farlige folk som sitter i ledelsen for disse organisasjonene. En del av dem har bakgrunn fra tidligere og nåværende nazister og frontkjempere, og de har gode forbindelser med disse gjennom bl.a. avisa Folk og Land. Det vil gå fram av dokumentasjonen at de arbeider for å skape et nytt, nazistisk parti i Norge.

Vi offentliggjør her i første omgang lista over NUFs »gruppeførere» i Oslo. Vi gjør ikke dette for moro skyld eller for å skape sensasjon, men for at folk skal kunne bite seg merke i dem, kjenne dem igjen og reise kamp mot dem.

Vi vil oppfordre alle som har opplysninger om NUF eller andre nazister til å sende materialet til oss, så nøyaktig, fyldig å veldokumentert som mulig, men uten å undertegne med navn hvis det sendes med post. Vi ønsker ikke at verken SIPO eller nazistene skal avsløre våre kilder.

Den internasjonale krisa i kapitalismen skjerpes og er også i ferd med å slå gjennom i Norge. Internasjonalt lider imperialismen alvorlige tilbakeslag og vakler, mens frigjøringsbevegelsene og den 3. verdens kamp mot supermaktene vinner fram.

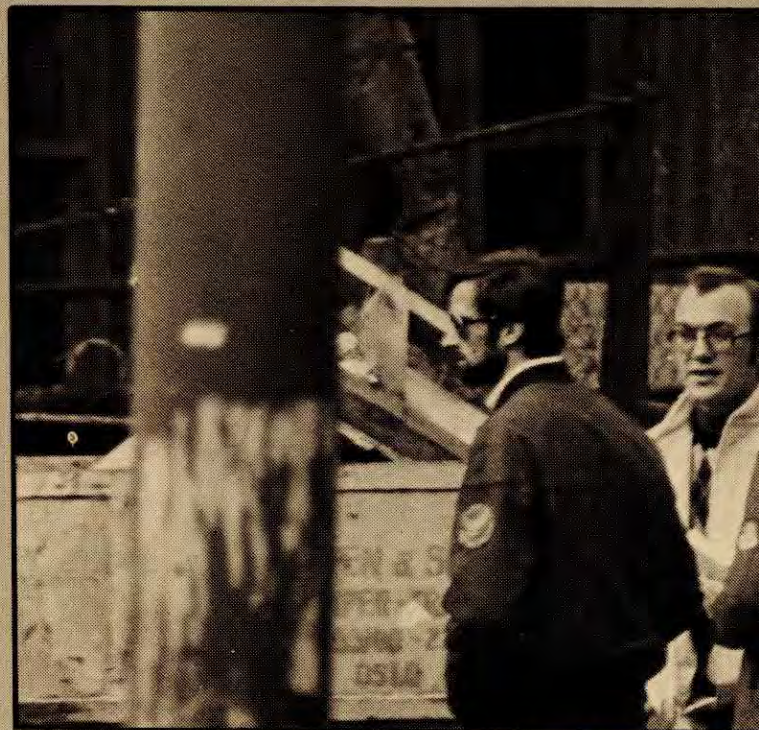
Det dreier seg ikke bare om en skjerping av den økonomiske krisa vi er inne i nå, men om den allmenne krisa i kapitalismen, kapitalismens sammenbrudd. Det dreier seg heller ikke bare om ei økonomisk krise, men om ei krise som går gjennom alle deler av det kapitalistiske samfunnet.

Politisk fører den til ei kraftig skjerping av klassekampen. Samtidig som vi ser at streikebevegelsen vokser og arbeiderklassen reiser seg til kamp, så rustar reaksjonen seg, også i Norge. Det er hevd over enhver tvil f.eks. at det ligger kupplaner klare for NATO-land, og Trædalsaka og Wintex-øvelsene viser at det står krefter klare til å ta over i Norge hvis et fascistisk kupp blir gjennomført.

I tillegg til reaksjonens spydodder i Norge:

— de kreftene som tradisjonelt har støtta den ene supermakta, USA, som

NUFs mål: et nytt nazi

Nazistene deler ut løpesedler i Oslo. T.H. med ryggen til; formannen

Høyre, kapitalistorganisasjoner som Rederforbundet osv., Unge Høyre.

— ledelsen i Arbeiderpartiet og LO.

— og de faste allierte til den andre supermakta, Sovjet, i tillegg til disse trenger monopolkapitalen *reservetropper* som kan ta seg av provokasjoner mot demonstrasjoner og streiker, streikebryteri og annen sabotasje av arbeidsfolks kamp, folk som jobber innafor arbeiderklassens organisasjoner: fascister og nynazister.

Vi må se framveksten av grupperinger som NUF i lys av krisa i kapitalismen. Økonomisk vil den bety et økende antall arbeidsløse, permitteringer, oppsigelser og dyrtid, politisk vil den bety en kraftig skjerping av klassekampen, politiske innstramninger og provokasjoner. Med tida vil reaksjonens spydspisser i Norge trenge ekstra krefter utenfra til voldelige provokasjoner, angrep på demonstrasjoner av arbeidsfolk og til å være fotfolk for AP/LO-ledelsens streikebryteri.

skriver i deres interne medlemsblad nr 1-4-75 at målet deres er å starte et »landsomfattende parti som forfekter den nasjonalrasistiske ideologi som er konkretisert gjennom NUFs aksjonsprogram». Videre: »Med den voldsomme opptrapping av det nasjonale kamparbeidet som har funnet sted i løpet av det siste året, har tanken om dannelsen av et parti blitt stadig mer aktuell, og vi er nu kommet i kontakt med krefter som kan kanalisere drømmen om et norsk nasjonalistparti. Rent forhandlingsmessig befinner vi oss ennå på begynnerstadiet, men det er all grunn til å tro at vi kan komme fram til et for den nasjonale ungdom akseptabelt resultat.»

HVEM ER DET NUF FORHANDLER MED?

Reaksjonen i Norge er i ferd med å omgruppere seg. Drøftinger er i gang mellom Anders Langes Parti, Reformpartiet, Aksjonspartiet og krefter innafor Ensliges parti om en samling. Hva skjuler seg bak disse forhandlingene? Vi vil hevde følgende:

NYTT NAZISTISK PARTI I NORGE

Formannen Erik Blucher

1: De reaksjonære kreftene

1.mai

På følgende steder vi har oversikt over, forsøkte nazister/fascister seg med provokasjoner mot 1. maiarrangementene:

Oslo: Universitetet på Blindern grisa til med nazi-plakater. Forsøk på åpent møte på 7. juni plassen arrangert av nynazister.

Tre tåregass/røyk-granater kasta mot Faglig 1. mai-fronts møte på Youngstorget.

Forsøk på angrep på torgmøtet fra ca. 200 nynazister. Bombetrusel mot AKP(m-l)s festmøte i Chateau Neuf om kvelden.

Volda: Forsøk på å stoppe toget ved å sperre med biler.

Regelrett overfall på Raud 1. maifront-folk kvelden før.

Jessheim: Fire fosforrøykbomber kasta mot toget mm.

-parti

NUF, Erik Blucher.

har innsett at det oppsvinget de hadde rundt valget er i ferd med å falle sammen, de må redde stumpene.

2: De har innsett at det er umulig å få en varig oppslutning om disse partiene reaksjonære politikk med partier av typen ALP, løst sammensatt, uten organisasjon. Det må dannes et parti av en fastere type og som stiller større krav til medlemmet: et kaderparti.

3: De bruneste og mest reaksjonære elementene i disse partiene ligger i forhandlinger med hverandre for å danne et slikt parti og slutte kreftene sammen. Men ikke bare det, de ligger i hemmelige forhandlinger med krefter av typen NUF og deres dekkorganisasjonen for å danne partiet.

4: Det er dette partiet og disse forhandlingene NUF setter sin lit til når de snakker om at de har kommet i kontakt med krefter som «kan realisere drømmen om et norsk nasjonalistparti».

Det er vanskelig å si nå om NUF vil få med seg hele sitt ideologiske grunnlag med raseteori og «biologisk samfunnsanalyse», men det er sikkert at det i samarbeid med disse og andre krefter arbeides for å opprette et

nytt parti, et kaderparti som kan danne kjerna i *monopolkapitalens reservetropper*.

Et slikt parti vil være ett av monopolkapitalens politiske trekk for å møte den krisa de er inne i og som stadig skjerpes. De vil utgjøre den delen av reaksjonens offensiv som skal prøve å jobbe innfor arbeiderbevegelsen som provokatører og streikebrytere. Dette partiet og kreftene rundt det, vil følgelig ikke bare være en fiende av den progressive bevegelsen som i første omgang vil merke mest til de åpne provokasjonene, men en fiende av hele arbeiderklassen, av hele det arbeidende folket. Og den eneste måten å møte dette på, er en brei enhetsfront av hele det arbeidende folket, mot fascistene.

Arbeiderklassen skyr disse elementene som pesten. De aller fleste fagforbund har en paragraf som utelukker folk som er medlemmer av nazistiske eller rasistiske partier, og sympatisører av disse, fra medlemskap i foreningene. Dette er gjort etter bitter erfaring fra kampen mot fascismen i 30 og 40-åra. Det finnes allerede eksempler på at disse folka har prøvd seg med infiltrasjon i fagbevegelsen og har blitt militant avvist. Eksempler på dette er Oslo Sporveier der Tor Petter Hadland og Alfred Olsen jobba før han ble arrestert for våpentyveri, og i Moss der Erik Blucher prøvde å snike seg inn på et fagforeringsmøte.

Dette er veien å gå for å møte nynazistene: Militant motstand mot alle provokasjoner, og utelukkelse fra alle arbeiderklassens organisasjoner. Disse folka er provokatører og arbeiderklassens fiender, og har ingenting i våre organisasjoner å gjøre.

Det ville være en grov overvurdering av NUF og kretsen rundt dem å si at de vil kunne fylle de oppgavene som monopolkapitalens reservetropper må fylle, til det er de kommet for kort. Men kampen mot dem må starte allerede nå, og linja som må følges er kamp mot dem, og bygging av en enhetsfront. Det Norske Studentersamfunn i Oslo har fulgt arbeiderklassens eksempel og fullstendig utelukket nazistene fra møter og medlemskap. Dette var et slag i trynet på fascistene, og en seier for alle demokratiske krefter.

Det er noen som hevder at det er feil å offentliggjøre opplysninger om organisasjoner som NUF. Det er nettopp publisitet disse organisasjonene ønsker, hevdes det.

For det første er vi overbeviste om at ei linje som går ut på å tie fascismen i hjel aldri vil føre fram, men at det eneste som nytter er å dra dem fram i lyset, avsløre dem og føre kamp mot dem.

For det andre er vi overbeviste om at de opplysningene vi kommer med her, er til nytte for arbeidsfolk og for den progressive bevegelsen, og til skade for NUF. Det er ikke denne typen publisitet de ønsker, fordi dette gjør det mulig å kartlegge dem og utelukke den fra de organisasjonene de ønsker å jobbe illegalt i.

Derfor oppfordrer vi folk til å hjelpe oss i dette arbeidet, og være med på å bygge en brei enhetsfront mot disse kreftene.

NUFs «gruppeførere» i Oslo:

MORTEN [redacted] Sogn, gt. 7.

ØISTEIN [redacted] N, stud.byen Sogn

HARALD [redacted] —»—

HENNING [redacted] —»—

SC [redacted] R, Ar [redacted] l. 33d.

TERJE [redacted] N, G [redacted] gt. 4.

TOR [redacted] R, R [redacted] n. 61.

PER [redacted] R, lærer på [redacted] skole.

ERIK [redacted], redaksjonssekretær i nazi-avisa Folk og Land.

TOR PETTER [redacted], ansatt ved Oslo Sporveier.

ØISTEIN [redacted] J. R [redacted] gt. 16.

THORE S [redacted] l. l. n. 44.

GEIR [redacted] [redacted]

JAN [redacted] [redacted] n. 189.

GEORG [redacted] E. E [redacted] vn. 26.

HENNING [redacted], K [redacted] vei 2, Årevoll.

sommerleir for første gang?

»Maoistene driver med våpen-trening».

Hver seinsommer skjer det samme. Borgeravisene overgår seg sjøl i å spre objektive informasjoner som det heter, om den kommunistiske bevegelsens sommerleirer. Like så sikkert som amen i kjerka har en eller annen etter intens journalistisk detektivvirksomhet, fått snusen i at Rød Ungdommere løper rundt med gevær på nakken og hat i blikket, mens troskyldige godtfolk ikke har den minste anelsen om det som skjer.

Borgerskapet ser med stigende misnøye på at Rød Ungdom på flere og flere steder i landet arrangerer leirer med tusenvis av revolusjonære ungdommer.

De veit at sommerleiren er en skole i marxismen-leninismen. De veit at den styrker aktiviteten, enheten og kampkrafta til Rød Ungdom. De veit at vennskap blir knytta, at kultur blir utvikla, at sommerleiren er en voldsom inspirasjon til å kaste seg ut i kampen mot utbytting og undertrykking.

Derfor hetser de mot leirene. Derfor sprer de løgner. For sommerleirene er viktige for Rød Ungdoms utvikling, og for den enkelte persons utvikling.

Jeg husker sjøl den første leieren jeg var på. Det var i -71, året før EEC-avstemningen.

Jeg følte meg ganske grønn da jeg dro nedover. Var redd for å dumme meg ut i diskusjonene med »eksperter» i marxismen-leninismen. Var sjøl en EEC-aktivist med våknende interesse for kommunismen.

Men tvilen var ubegrunna. I låpet av den uka lærte jeg mer om samfunnet, mer om politikk, mer om kommunismen, enn det jeg har gjort både før og etter. Diskusjonene var lagt opp slik at alle kunne delta. Det var ingen hovne miner om du ikke kunne alt på fingerspissene. Tvert imot. Både erfarne og uerfarne folk diskuterte på like fot, vi fant raskt ut at alle hadde noe å lære av hverandre.

Men det var andre ting jeg ble like forbausa over. Det var demokratiet på leiren.

Jeg hadde hørt om veggaviser fra kulturrevolusjonen i Kina. Vi hadde spurt rektor om å få det på skolen. Han hoppa i været av sinne. På leiren så jeg det praktisert.

På alle veggene hang avisene. Noen tok opp EEC, andre kritiserte maten på leiren. Noen roste den fine idrettsdagen, andre skreiv om

den riktige linja i barneoppdragelsen. Gruppa jeg var med i diskuterte og skreiv en avis om skolekampen og EEC. Diskusjonen blomstra virkelig.

Leirledelsen var valgt på allmannamøte, og kunne kritiseres og kastes av allmannamøtet om nødvendig.

Og miljøet? Å kalle det en oase i en kapitalistisk ørken, er kanskje å ta litt hardt i — men det ligna. Hjelpsomhet og humør alle vegne, nesten. Var det problemer tok vi det opp i gruppa. Jeg var glad i å ligge lenge om morgenen på den tida. Jeg tok det opp sjøl, og resten av gruppa skulle se det som sin oppgave å få meg opp tidligere. Så resten av leiren var jeg også med på morgengym. Og det var jo litt mer inspirerende å riste løs til PS-gruppa enn til Sigvart Fotlands piano.

dette disku på

Med 14 dagers mellomrom ble Kambodsja og Vietnam

skal vi tere leirene

fullstendig frigjort. USA-imperialismen har lidd et knusende nederlag, et verdenshistorisk nederlag.

Den økonomiske krisa har tiltatt i styrke, arbeidsløsheten og stans i produksjonen brer seg.

Motsigelsene mellom de to imperialistiske supermaktene USA og Sovjet, skjerpes for hver dag som går. De blir mer og mer desperate. USA møter tapet i Indo-Kina med økt opprustning i Sør-Korea, Det Indiske hav og i Europa.

Lenin sa at imperialismen alltid vil føre til krig. I dette århundret har imperialistenes jakt på profitt påført menneskeheten to verdenskriger. Igjen lever vi i en førkrigsperiode. Igjen er rivaliseringen mellom de to supermaktene kommet til et punkt da verdenskrig er sannsynlig.

På sommerleirene vil vi ta opp spørsmålet: Er det fare for ny verdenskrig? Kan krigen hindres? Hvordan skal kampen mot supermaktene føres?

Norge ligger i skuddfeltet mellom USA og Sovjet. USA er i Norge gjennom NATO, både politisk og militært. Deres økonomiske interesser og makt øker med de store amerikanske monopolforetakenes interesser i Nordsjøolje. Samtidig øver de seg i kupp mot det norske folket, som Wintexøvelsen og Trædalsaka viste.

Sovjet har flere ganger øvet seg i landgang på norsk kysten, med utgangspunkt i verdens største flåtebase på Kola-halvøya. Bare for noen uker siden trente den sovjetiske flåten i krig i Nordsjøen.

Politisk får de innpass gjen-

nom Moskva-tjenernes økende innflytelse i SV og SU.

Rød Ungdom er den eneste ungdomsorganisasjonen som peker på faren for krig, som peker på hvor trua den norske sjølråderetten er, som vil reise ungdommen til kamp mot supermaktene og mot krigen.

Denne kampen må reises. Og jo flere progressive det kommer på årets sommerleirer, jo større slagkraft vil kampen få. Jo mer vil den norske ungdommen bidra til å styrke den verdensomspennende fronten mot supermaktene og krigsfaren.

skapets voldsomme hetskampanje mot frigjøringa i Indo-Kina dukker det opp nazistiske og fascistiske grupperinger rundt om i landet. 1. mai viste de sitt sanne ansikt.

På Rød Ungdoms sommerleirer skal vi ta opp »reaksjonene i Norge». Vi skal diskutere borgerskapets taktikk, deres medhjelpere og kampen mot dem.

Vi tror ikke på SUs linje med å tie i hjel reaksjonen. Historia har for lengst vist oss at bare en ting nytter — kamp.

DET TETNER TIL

Verden er i uro og opprør. Motsetningene skjerpes både internasjonalt og i Norge.

Progressiv ungdom bærer et stort ansvar på sine skuldre. Det nytter ikke å la være å ta standpunkt. Enten kaster vi oss ut i kampen mot supermaktene, krigen og reaksjonen, eller vi svikter ungdommen og folket.

Rød Ungdoms sommerleirer er et tilbud til alle som i en slik situasjon er villige til å slåss, som ønsker å få vite mer og skolere seg i og diskutere spørsmål av avgjørende betydning for vår framtid.

Sommerleiren kan aldri være mer enn en start, men en viktig start. Vi oppfordrer alle venner og sympatisører av Rød Ungdom, medlemmer og interesserte til å slutte opp om Rød Ungdoms sommerleirer.

REAKSJONEN RUSTER SEG

1. mai viste at arbeidere, bønder, fiskere, kvinner og ungdom har gjenerobret dagen som en klassekampdag. Klassekamplinja beseiret klassesamarbeidslinja så og si over hele landet.

Dette ser også borgerskapet. Deres mottrekk er og vil i framtida bli å sette i gang en reaksjonær motoffensiv, en anti-kommunistisk hetskampanje.

Borgerskapet skjønner også sannheten i Lenins ord om at »den som har ungdommen på sin side, har framtida på sin side». Derfor satser de penger på »Fei-dem-ut»-kampanja i studentersamfunnet i Oslo, derfor støtter de Unge Høyre med hundretusener av kroner i kampen mot de progressive.

I kjølvannet på borger-

Jeg melder meg på / er interessert i nærmere opplysninger om leiren på:

☐ Håøya ved Oslo	3. — 10. august
☐ Tromøya ved Arendal	10. — 17. august
☐ Rogaland	20. — 27. juli
☐ Herdla ved Bergen	27. juli — 3. august
☐ Hjelle i Sogn og Fjordane	3. — 10. august
☐ Kyrkseterøra i Trøndelag	10. — 17. august
☐ Lovund ved Nesna	3. — 10. august
☐ Kvaløya ved Tromsø	27. juli — 3. august
☐ Kirkenes	27. juli — 3. august

Navn

Adresse

Alder Yrke

Jeg har betalt påmeldingsgebyr kr. 50,— til Rød Ungdom, boks 610, Sentrum Oslo, postgiro 20 06 15.

Pris for leirene: Kr. 225,—. For folk i Nord-Norge med lang reise: Kr. 175,— (Restbeløpet betales seinest ved frammøte på leiren).

Midtsidene er også tilgjengelig som separat fil på www.akp.no/ml-historie/pdf/ungdomrode_garde/

Krise i hermetikkindustrien

Den 26/11 kom de første meldingene om permitteringer ved en av Chr. Bjellands fabrikker, Stavanger Preservings som ligger i Kopervik på Karmøy. 4 dager før uttalte representanter for Bjellandkonsernet i Stavanger Aftenblad: »Vi har for tiden ingen planer om å gå til innskrenkninger.» Dette var begynnelsen på en rekke permitteringer i hermetikkindustrien, spesielt i Rogaland og i Stavangerområdet. Når dette skrives, er ca. 90 % av arbeidsstokken i denne industrien rammet av permitteringer og nedlegginger, 80 % av disse er kvinner. I alt er over 2 000 arbeidsplasser nedlagt for godt eller inntil videre. Mange av de som jobber i denne industrien er unge

Kvinner. Røde Garde har vært i Stavanger og snakket med folk som er rammet av permitteringer og med formannen i avdelingen av næringer og yrkesmiddelindustrien i Tørrisdal (INN) Anders Tørrisdal. Kvinner i hermetikkindustrien. Omsetningen synker kraftig. Stora deler av hermetikken som produseres går til eksport til land som USA, England, New Zealand.

denne industrien er derfor dårlig på steder der det er arbeidsløshet. Kvinner i fiskerier, noe som betyr at de har høyere påslag for råvarene.

innen industrien som i fiskerier. Kvinner i fiskerier har høyere påslag for råvarene.

ger som gir større avkastning. Det fører til lite nyinvesteringer i hermetikkindustrien, kapitalistene investerer heller der pengene

Arbeidskrafta i hermetikkfabrikkene er stort sett kvinner, spesielt i sjølv produksjonen der kvinner har de dårligste og lavest betalte jobbene. Statistikk viser at timelønna for kvinner i hermetikken lå mer enn 10 % lavere enn for kvinner i annen industri, og 30 % under timelønn for menn i industri totalt.

Kvinnene får det dårligste arbeidet, og får sjelden eller aldri arbeid som å passe maskinene eller ledende stillinger. Sortering og legging (i boks) utføres nesten utelukkende av kvinner, og arbeidet foregår i lokaler med ubehagelig lukt og støy. Skader i armer, skuldre og nakke er vanlige helseskader som følge av arbeidet. På mange av fabrikkene er det stort sett eldre kvinner

en samtale

Røde Garde kommer inn på kontoret til Tørrsdal, formann i avd. 18 av NNN. Vi presenterer oss og blir møtt med en ytterst skeptisk mine. »Vi er ute etter informasjon om nedleggingene og permitteringer i hermetikkindustrien,» forteller vi. Etter at vi kort hadde avklart hva for slags blad vi kom fra, fikk vi til svar at det ikke tjente saka at vi fikk noen informasjon. Han ville rett og slett ikke prate med oss. Etter forsikringer og parlamenteringer om at det ikke dreide seg om noe intervju, men bare spørsmål om kalde facts, slapp vi endelig til. Tørrsdal redegjorde for situasjonen i nær- inga, nedleggingene, permitteringer osv. og vi spurte hva forbundet hadde gjort for å hindre dette, om de hadde stilt krav? Nei, ikke akkurat stilt krav, fikk vi til svar, men de hadde bedt bedriftseierne å holde hjula i gang så lenge som mulig. Det kom også fram at den dårlige informasjonen de permitterte fikk på forhånd, var så grov at det var rett og slett brudd på Hovedavtalen mellom LO og NAF. Vi fikk vite at arbeidsgiverne ikke hadde forstått intensjonene i hovedavtalen men at forståelsen nå var god, og informasjonen i sin skjønneste orden. Han var meget ivrig til å presisere dette, og ville slett ikke gå nærmere inn på hva bruddet på hovedav- talen gikk ut på, og hvilke tiltak forbundet hadde tatt.

Men nå er altså informasjonen god, bare det at 2000 folk står uten arbeid. Forbundet hadde aktivt medverka til at arbeidsløshetsstrygden hadde blitt økt, ble vi fortalt. 260 kr. i uka får de permitterte nå.

Videre hadde forbundet hatt kontakt med staten for å få bevilgninger slik at drifta kunne komme i gang igjen. Staten hadde gjort omtrent det som var mulig, fikk vi vite, men fremdeles står jo folk på gata. Muligheter for at drifta kommer i gang igjen? Jo, han hadde tro på det, men foreløpig hadde det ikke vært diskutert konkret, verken med bedriftseierne, eller i det utvalgte industri- departementet har oppnevnt og der bl.a. Bjelland og Tørrsdal sitter.

Hvordan situasjonen for de permitterte var, om det var mange som hadde fått annet arbeid? Nei det visste han ikke noe om, det fantes ingen fullstendig oversikt, og dessuten hadde de ingen direkte kontakt med de permitterte, så det var vanskelig å si.

Mens forbundet, industridepartementet og bedrifts- eierne informerer hverandre, står fremdeles bedriftene, og det etter at staten har bevilga over 50 millioner kr. for at drifta skal komme i gang igjen.

land, Australia, Canada. Med en devaluering av den amerikanske dollaren på 6 % og revalueringa av den nor- ske krona med 12 %, forver- ret eksportmulighetene seg kraftig. Dette er en, og kanskje den viktigste grun- nen til krisa. Andre saker som virker inn er:

— dyrtida i Norge, kombi- nert med det stramme arbei- dsmarkedet. Olja og olje- industrien har ført til en kraftig prisstigning og økte leveomkostninger, ikke minst for folk i Stavanger- området. Hermetikkindu- strien har lenge hatt lønnin- ger som har ligget i gjen- nomsnitt minst 10 % under lønnene i annen industri. Tilgangen på arbeidskraft til

avies fortere.

Dette førte til en felle permitteringer og ned- legginger i hermetikkindu- strien i Rogaland. E. Ben- diksen & søn, Central Can- ning (Strand), Rønneberg Preserving, Vassøy & Sønner og Royal Canning er blant de bedriftene som er full- stendig nedlagt. Chr. Bjel- land, Herkules Canning, Norrig Hermetikfabrikk er blant de som har gått til permitteringer, helt eller delvis. Til sammen dreier det seg om over 2 000 arbei- dplasser på landsbasis, de aller fleste kvinner. På de fleste stedene er det umulig å få annet arbeid, og for langt å reise til steder der det kunne vært mulig. Re-

arbeidsstokken unge jenter, og gjennom-trekken er stor. Arbeidet er sesongprega, sjøl om dette har bedra seg noe med utviklinga av produksjonen og utvikling av fryserianleggene.

Mye av arbeidet foregår på akkord, og på bonusordin- ger, sänn som f.eks. legging, sortering og arbeid ved maskinene.

sultat: Arbeidsløshetsstrygd på 260 kroner i uka.

Staten skyter til med ka- pital. Først i slutten av 1974: 13,1 millioner kr. i likviditetsfond, for kort tid siden 25 mill. i ekstraordi- nær kreditt. Videre er det gitt 8 mill. kr. til avlast- ningssalg (tilskudd slik at prisene kan senkes på eks- portmarkedet) og 9 millio- ner som staten har brukt til å kjøpe hermetikk som gis til katastrofehjelp. Altså i alt 55 millioner kr. i til-

skudd, men fremdeles står permitteringerne ved lag. Det snakkes om og gis løfter om at arbeidet skal komme i gang igjen på de fleste stedene i løpet av somme- ren, men ingenting tyder foreløpig på at det er mer enn løfter.

Formannen i avdeling 18 av NNN festet liten lit til disse løftene, og kunne for- telle at det ikke hadde vært diskusjoner om når bedrif- tene kunne komme i gang igjen.

kamp mot nedleggelseser og permitteringer!

Krisa i den kapitalistiske verden er i rask utvikling. Fra USA meldes det om offisielt 8 millioner arbeids- løse som ventes å stige til over 9 millioner i løpet av kort tid. Arbeidsløsheten har lenge vært stor i EEC- landa og er stadig stigende.

Den økonomiske krisa har også nådd Norge. Oppsigel- ser, nedlegginger og permit- teringer skjer daglig. Herme- tikkindustrien er et av de områdene som er spesielt utsatt pga. forverringa på eksportmarkedet. Men i Norge spiller også en annen

faktor inn: olja. Olja er lokkende for kapitalister som har bedrifter med lav fortjenestemargin, som f. eks. i hermetikken. I olje- industrien kan pengene plas- seres tryggere og gir langt større avkastning på kortere tid.

Når den kapitalistiske ver- den rammes av kriser skjer alltid det samme: Arbeids- folk rammes først, mens kapitalistene prøver å redde skinnnet ved å stikke av med det de har. Byrdene av krisa

forts. på s. 15

I siste nummer av Røde Garde hadde vi et intervju med to elever ved Ullevål Sykepleieskole i Oslo. De fortalte om det nye rasjonaliseringsforslaget i helse- og sosialarbeiderutdanninga som den såkalte Bjørnsonkomiteen legger opp til. Elevene ved vernepleieskolen på Emma Hjorts Hjem i Bærum har nå vært i streik i over en måned når dette skrives. I streik mot en ny skoleplan som legger opp til samme utdanningspolitikk som Bjørnson-komiteen gjør. Røde Garde har hatt en prat med to av elevene ved skolen — Marit og Halvor — som begge jobber aktivt i aksjonskomiteen.

Vernepleierne: streiken er vårt våp

RG: Fortell litt om bakgrunnen for streiken.

Halvor: I vernepleierutdanninga har vi etterhvert kommet fram til viktigheten av opplæring og aktivitetstilbud for de psykisk utviklingshemmede pasientene. Det er viktig at vi i utdanninga vår legger vekt på å få lært det spesielle arbeidet som kreves av oss når vi jobber med psykisk utviklingshemmede pasienter. I den nye skoleplanen går læring av rein pleieomsorg utover læringa av opplæring og aktivitetstilbud. Marit: Siden den nye planen legger opp til at vi skal lære å bli stadig bedre *pleiere*, det vil

si mer fleksibel arbeidskraft, hører det her med 2 mnd. praksis på et *vanlig* sykehjem. Nå skal vi f.eks. lære å sette sprøyter. Men hvor ofte trenger vi vel det på et hjem for psykisk utviklingshemmede? Vi ønsker som sagt en utdanning som kan lære oss å hjelpe pasientene til i større grad å hjelpe seg sjøl, f.eks. til å spise og snakke, renslighet osv. Sagt på en enkel måte: Vi vil lære pasientene å snu seg sjøl for å unngå liggesår, framfor å pleie liggesårene.

RG: Hvordan har elevene reagert på den nye planen?

Marit: I desember sa elevene fra om at de gikk imot denne

planen, og skoleledelsen lovet å ta det opp med oss. Men før de gjorde det, oversendte de forslaget til departementet, så det er mot departementet vi retter vårt skyts i dag — for det er her den endelige formelle avgjørelsen ligger.

1. april vedtok vi så med 60 mot 2 stemmer å gå til streik — på ubegrensa tid.

RG: Er det spesielle erfaringer dere sjøl vil legge vekt på?

Halvor: Vi valgte med en gang en streikeledelse på 10 folk, sammensatt av elever hvor ulike syn er representert.

Skolestreiken går ut på boikott av all regulær undervisning — og andre skoleaktiviteter. I stedet startet vi vår egen undervisning ledet av timelærere som ikke var fast ansatt. Dette gikk bra, men etterhvert har vi lært at det reine streikearbeidet er viktigere! Dessuten har vi lært at det er viktig helt i aksjonens begynnelse å satse på mye informasjon om streiken, grunnlaget for den, og med en gang sørge for å få støtte fra flest mulig folk og blant alle grupper. Først trodde nok mange av oss at det ville bli vanskelig å få virkelig stor og brei støtte, men det har vi i allefall lært — at forklarer vi saken skikkelig og står fram med kravene våre — da støtter folk oss!

Marit: Vi innså tidlig nødvendigheten av en sterk støtte utenifra. Og støtte har vi fått

fra sosialskoler, andre vernepleierskoler, lærerskoler, politiske organisasjoner, landstyre for sykepleieelevenes organisasjon osv. osv.

Halvor: Aktiviteten blant de streikende har hele tida vært høy. Vi har stands veldig ofte, i Bærum, i Asker og i Oslo, samler inn penger, og vi har også reist til andre skoler og steder (Stavanger, Trondheim og Bergen bl.a.) Alle elevene er med i ei av de forskjellige gruppene vi har organisert; som PR-komite, undervisningskomite, økonomiskomite, presseutvalg, og til og med ei kulturgruppe osv. Slik blir alle elevene aktivisert, på den måten sikrer vi at streiken er alles verk, og dessuten betyr det at alle til enhver tid er med på å diskutere nye situasjoner, problemer osv. Hver kveld har vi oppsummeringsmøter om dagens aksjoner og arbeidet framover og oppsummeringer i plenum. Slik blir vi sveisa sammen og trekker nye lærdommer for hver dag som går.

RG: Hvordan har dere kunnet streike så lenge uten noen særlige reaksjoner fra skolestyrets side?

Marit: Vi er ikke lønnstakere, det vil si at det i dag ikke er noe økonomisk tap for dem at vi streiker. Derfor driver myndighetene en form for langsom utmattelseskrig mot oss i den tro at vi skal gi opp kampen. Men der har de tatt

en

feil; det som begynte som en undervisningsstreik har også utvikla seg til *eksamenstreik*. Skoleledelsen prøvde å arrangere avsluttende eksamener for 3. klassene i slutten av april, men det ble boikottet. Vårt første bud er: Hele tida på offensiven! Ellers vil vi tape kampen!

Halvor: Men vi står enhetlig på ubegrenset streik. Streiken vår skal ikke være tidsbegrenset, fordi dette ikke er noen markering; vi benytter streiken som kampmiddel.

Vi har lært å stole på oss sjøl, men vi trenger støtte, slik

som andre i streik trenger støtte. Derfor har vi også sendt støtteerklæring til de oppsagte arbeiderne ved Norsk Hamnerverk i Stavanger.

Vi har i denne tida lært at en streik er ikke noen stillestående aksjon, da går det nedenom, men en streik er noe som må utvikle seg hele tida. Det vil si at vi lærer gjennom streiken, og at vi stadig er istand til å la streiken vokse og øke i styrke.

Enheten blant oss blir stadig sterkere — og vi er forberedt på en langvarig kamp!

forts fra s. 13

veltes over på arbeidsfolk gjennom prisstigning, oppsigelser, permitteringer og etterhvert også innstramminger politisk. Klassekampen skjerpes, og kapitalistene strammer til slik vi har sett bl.a. gjennom de mange politiske oppsigelsene den siste tida.

Men hvor blir det av pengene som staten har bevilga slik at hermetikk-industrien skal komme i gang igjen, er bedriftseierne i det hele tatt interessert i å opprettholde denne næringa, eller er det olja som lokker i bakgrunnen? Det er grunn til å stille dette spørsmålet etter at det er et faktum at staten har bevilga over 50 millioner kr. til hermetikken, mens bedriftene fremdeles står.

La oss ta et par eksempler: Først Bjelland. 3 av Bjellands 13 fabrikker er nedlagt, og ved en rekke andre er folk permittert helt eller delvis. Men like før jul starta Bjelland en ny fabrikk i Aalborg i Danmark for å lette eksporteringa av varer til EEC-landa. Han opplyste samtidig at det ikke fantes planer om nedlegginger av bedriftene her i landet. I fjor kjøpte Bjelland hele Victoria-kjeden som består av en rekke hoteller og restauranter. Bjelland sitter sjøl i det statlige utvalget som er oppnevnt av industri-departementet for å utrede situasjonen i hermetikk-industrien, og han har sikkert fått sin del av pengene staten har bevilga for å få drifta i gang igjen. Et annet eksempel. Central Canning ble lagt ned i januar. Fabrikken ligger i et typisk utkantområde, og hadde ingen vanskeligheter med å skaffe stabil arbeidskraft. Driften starta sommeren 1969 med helt moderne utstyr og fryselager. Fabrikken ble sett på som et viktig ledd i distriktpolitikken, og Distriktenes Utbyggingsfond ga tilskudd til opplæring av arbeidskrafta. Alt skulle ligge til rette for lønnsom drift. Hvis Smedvig som eier bedriften virkelig hadde tro på det han og de andre bedriftseierne sjøl sier om at krisa snart kommer til å gå over, er det lite trolig at bedriften hadde blitt lagt helt ned.

Smedvig sjøl sitter sentralt sammen med bl.a. Bjelland i

Rogalandsbanken, og bror til Smedvig driver Dusavik-banken, begge med interesser i olja.

Det er også et faktum at en del av de fabrikkene som er nedlagt/permittert leies ut til oljevirksomhetene til hardt tiltrengte lagre, og til høye priser og med nesten ingen utgifter til arbeidskraft osv. for eierne.

Staten har bevilga 9 millioner kr. til avlastningssalg, dvs. lette eksporteringa av hermetikk ved å sette ned prisene. Lagrene på 300 000 kasser er altså subsidiert med 30 kroner kassa. Sjøl om det er forhandlinger på gang, bl.a. med Sovjet, har vi ikke kunnet bringe på det rene at noe salg har kommet i stand ennå.

Alt dette tyder på at vi står overfor et uhyre sleipt forsøk fra kapitalistenes side til å redde seg unna krisa og hive byrdene av den over på arbeidsfolk.

Er disse kapitalistene i det hele tatt interessert i å få hjula i gang igjen i hermetikken? Hvorfor skjer ikke dette når det er bevilga så mye penger til støtte, likviditetslån og kreditt? Hvorfor drar forhandlingene om salg til utlandet i langdrag? Hvordan kan kapitalister som f.eks. Bjelland ha muligheter til å bygge nye fabrikker i utlandet, investere i andre sektorer osv. hvis krisa er så hard som det sies?

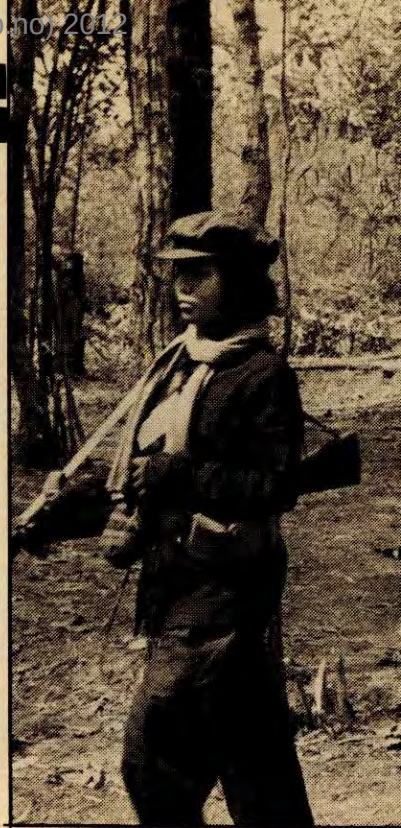
Vi vil hevde at alt dette peker mot en ting: Kapitalistene er ikke interessert i å få hjula i gang, men drar ut krisa for å plassere kapitalen i andre sektorer som f.eks. olja mens arbeidsfolk holdes for narr.

Krisa er i utvikling i Norge. Flere oppsigelser og permitteringer vil komme, og alltid vil kapitalistene prøve å dra seg unna med profitten i behold. Vi må være på vakt mot alt prat fra kapitalistene og statens side om at «dessverre, situasjonen er så vanskelig» og kreve at arbeidsplassene opprettholdes. Til det kreves kamp, ikke som forbundet sier: «gjensidig informasjon». Det krever at vi er observante og ikke lar oss lure, mens kapitalistene stikker av med pengene. Som kvinnene i Stavanger sa det på 1. mai: Pengene er bevilga, men hvor er våre arbeidsplasser?

Folkekrigens seier i Kambodsja er en seier som åpner lysende perspektiver for verdens folk. Med denne seieren har ennå et land med mange millioner mennesker befridd seg fra imperialismen og har lagt inn på den sosialistiske veien. Dette er den største seieren noen frigjøringsbevegelse har vunnet på over 20 år, siden Den demokratiske republikken Vietnam ble proklamert i 1954. Dette betyr at imperialismen etter en lang periode med relativ stabilitet er i ferd med å vakle og bryte sammen. På kort tid har nå to nasjoner — Kambodsja og Vietnam — vunnet en fullstendig seier over imperialismen, rykket den opp med rota, og lagt grunnlaget for den videre kampen for sosialismen.

Hvordan har denne seieren vært mulig? Hvorfor gikk det ikke i Kambodsja som i Chile og i Tsjekkoslovakia? I denne artikkelen skal vi prøve å trekke noen svært viktige lærdommer av kampen for et fritt Kambodsja.

KAMBODSJA: seier for folkekrig

I 5 år og 1 mnd. — like lenge som Norge var okkupert under 2. verdenskrig — har det kambodsjanske folket ført en hard krig mot USA-imperialismen og dens lakeier i Phnom Penh. Det har vært en krig som har kosta 1 million kambodsjanere livet, 2 millioner har blitt drevet på

flukt av et folk på 8 millioner. Byer har blitt bombet, folk slakta ned, rismarkene ødelagt av amerikanske bombefly og Lon Nol-tropper.

Tross USA offensiven våren 1970, våren -71 og høsten samme år, tross USAs terror-

bombing i 1973, tross napalm, splintbomber, plante-gift og annen terror, har det kambodsjanske folket vunnet en rask og fullstendig seier. For å forstå hvordan dette har vært mulig, må vi gå litt tilbake i tida.

Kambodsja er en gammel kulturnasjon med en rik historie. Allerede for 2 000 år sida, hadde landet en høyt utvikla kultur, byer, håndverk og handel. Landets rike historie og kultur har lagt grunnlaget for en sterk nasjonalfølelse i folket.

Kambodsja ble skrittvis kolonialisert av Frankrike i forrige århundre. Som alltid lovet inntrengerne utvikling, frihet og fred, men resultatet ble underutvikling, sult og politisk undertrykking. Etter 50 år med fransk »utvikling» var resultatet i 1945 at det fantes 150 folk i hele Kambodsja med en utdannelse tilsvarende norsk artium.

Da Japan okkuperte Kambodsja under 2. verdenskrig, overga Frankrike landet uten motstand. Men motstanden var stor i folket, allerede under Frankrikes kolonitid var det opprør og folke-reisninger, også Kambodsjas kongehus satte seg mot kolo-

nialiseringa.

Kambodsja vant sin sjølstendighet i 1954 som et resultat av væpna frigjøringskamp. Som statsjef satt prins Samdech Norodom Sihanouk som hadde blitt innsatt av franskmennene i 1941. (Frankrike og de andre imperialistene regna med at en ung prins skulle være lett å smøre, men de tok feil.) Prins Sihanouk var en ærlig nasjonalist som ønsket et fritt Kambodsja uten innblanding fra stormaktene.

Samtidig som han sjøl tilhørte landets overklasse og levde på arbeidere og fattige bønders slit, hatet han virkelig imperialismen og ville kjempe mot den. Men i det lå også Sihanouks begrensa muligheter: Han ønsket utvikling, men ikke noe land kan utvikle seg sånn som et land der folket har makta, f.eks. Kina. Han ønsket frihet og uavhengighet, men han levde som en utbytter av det folket som er den eneste krafta som kan stå i spissen for kampen for uavhengighet: arbeiderne og fattigbøndene. Hans kurs var i det lange løp håpløst: Bare imperialismen kunne sikre han klasseherredømmet, bare arbeiderne og

Fra Sihanouks besøk i de frigjorte områdene i 1973

Kvinnelige soldater i frigjøringshæren

gens vei

bøndene var en sterk nok kraft til å drive imperialistene ut.

Men det fantes en annen politisk kraft, en kraft som var i stand til å lede an i kampen, nemlig kommunistpartiet. Allerede før kuppet mot Sihanouk i 1970 hadde partiet gjort en analyse der de forutsa nøyaktig det som kom til å skje. Partiet la opp sin kamp ut fra dette, kombinerte lovlig, legalt arbeid med å forberede seg på folkekrig, bygge baser, fostre kommunister. Kommunistpartiet skilte mellom Sihanouk sjøl som var en ærlig nasjonalist, og hans korrupte administrasjon og statsapparat for å forberede å danne enhetsfront mot imperialismen og forene så mange som mulig i kampen.

Partiet la opp en klok og riktig politikk som la grunnen for seieren i folkekrigen. Partiet var lite, men størrelsen er ikke det viktigste: Det hadde en riktig politikk.

I 1970 kom kuppet, i april amerikanske tropper. Mønsteret er etterhvert klassisk. En imperialistmakt organiserer et kupp gjennom krefter i landet som så «inviterer» tropper fra imperialistlandet. Det skjedde

i Chile og Tsjekkoslovakia og det skjedde i Kambodsja.

Vi kjenner resultatet. Frigjøringsfronten FUNK vant en rask seier, og en seier som hadde vært ennå raskere hvis det ikke hadde vært for USAs hemmelige bombing. Sihanouk fikk tilbud fra Frankrike om et liv i luksus, men han valgte folkets side og gikk aktivt inn i enhetsfronten, som leder av frigjøringsregjeringa GRUNK. Takket være Kommunistpartiets grundige forarbeid fikk Sihanouk en annen skjebne enn Allende som døde aleine, uten noe væpnet folk i ryggen, men med et revisjonistparti som støtte som hadde stått i spissen for å ta fra folket i Chile de våpnene de hadde.

Hva var det med kommunistpartiets politikk som muliggjorde en rask og fullstendig seier?

For det første: Partiets politikk var å bygge en enhetsfront av alle som ville kjempe mot imperialismen.

For det andre: Partiet innskrenka seg ikke til bare å kjempe mot USA-imperialismen, men bygde i løpet av kampen opp et nytt samfunn i de frigjorte områdene. Et samfunn der arbeiderne og

fattigbøndene hadde makta i et levende demokrati, de bygde opp sosiale institusjoner, helse, skole og annen omsorg, utrydda prostitusjon og religiøs undertrykking. Kort sagt: knuste det gamle og bygde et nytt maktapparat av arbeidere og bønder. På tross av terroren under krigen, hadde bøndene et bedre liv nå enn før. Dette nye systemet la grunnen for den nærmest ubegrensa tilstrømmingen av frivillige til frigjøringshæren.

For det tredje: Partiets politikk var langvarig folkekrig, den samme politikken som førte til seier i Vietnam, i Kina, i Korea. Partiet avviste »forhandlingsløsninger», og forberedte seg på en krig som kunne vare i mange, mange år. 1 milliard folk er frigjort på denne måten.

For det fjerde: FUNK og GRUNK tillot aldri noen innblanding fra imperialistene. De avviste Sovjets forsøk på å få istand forhandlinger mens de sto svakt, avviste den »fredelige veien». Fra første stund dreiv Sovjet sabotasje av kampen. Helt fram til 1972 hadde Sovjet 600 eksperter i Lon Nols tjeneste, Sovjet forsynte Lon Nol med militære lastebiler, medisiner, og som om ikke det var nok, opererte de som regelrette krigsprofittører ved å forsikre transporter opp Mekong-elva til Lon Nol!

Sovjet forsøkte å opprette et eget »kommunist»parti i Phnom Penh for å få i stand forhandlinger. Sovjet har offentlig kasta skitt på Sihanouk og frigjøringsbevegelsen og kalt frigjøringskrigen en »ulykke» og en »broderkrig».

Sovjet stemte sammen med USA mot at GRUNK skulle bli representert i UNESCO.

På toppen av det hele opprettholdt Sovjet sine diplomatiske forbindelser med Lon Nol-klikken til det siste.

FUNK har ikke stolt på supermaktene, men gått til krig mot den ene, og fordømt og avvist fellene fra den andre.

Dette har gitt Kambodsja seieren.

Hvilken framtid går Kambodsja i møte? De borgerlige avisene spekulerer i at Sihanouk ikke vil få noen makt, og at landet vil bli et »kommunistisk diktatur». Sovjet sprer rykter og hevder at Kambodsja ikke vil bli fritt, at styret er »anti-kommunistisk» og legger opp til en hetskampanje for å isolere Kambodsja. Vi lar Sihanouk sjøl fortelle hva slags styre det vil bli i Kambodsja i framtida (erklæring fra Peking, 23/3-70):

»Det harde slaget jeg har fått, og som jeg fortsatt får, er meget smertefullt, men en svært nyttig lærepenge for meg, en lærepenge som jeg aldri skal glemme hele mitt liv. På bakgrunn av denne feilbedømmelsen skal jeg trekke meg tilbake som stats-sjef etter at folket vårt har vunnet den seieren vi er viss på overfor folkets fiender og reaksjonære undertrykkere og deres herrer, USA-imperialistene. Og i samband med dette vil jeg gi vår progressive ungdom og vårt arbeidende folk muligheten til å fullt ut påta seg ansvaret for å bygge ut Kambodsja, for å forsvare fedrelandet sammen med hele nasjonen.»

frigjerin

*Le Van Chien er ein av dei mange frigjeringsssoldatane. Han er 28 år gammal, og har vore med i frigjeringsrørsla i 10 år. Han seier om frigjer-
ringa:*

»Om morgonen den 29. mars fekk me beskjed om at me skulle frigjere Da Nang. Me kom frå sør langs veg nr 1 og me sprang så fort me orka med våre tunge våpen. Overalt vart me helsa av jublande menneske, og me trengte ikkje springe så lenge før folk stoppa oss og sa: »De treng vil ikkje springe så fort vel!» Og så ga dei oss skyss i deira egne bilar så me kunne komme fortare inn i byen.

Eg kjørte i ein personbil. Mange av mine kameratar fekk kjøre med Saigon-soldatar på deira lastebilar og amerikanske jeepar. Såleis kom det seg at me fekk hjelp av våre egne fiendar for å frigjere Da Nang.

Då me kom inn i Da Nang hadde folk alt hengt opp FNL-flagg. Overalt kom folk springande for å omfamme oss og by oss te. Me drakk mykje te, men me hadde jo hastverk, så me kunne ikkje stoppe så lenge. Me hadde ordre om å ta rådhuset.

Dei ville by oss sigarettar og. Men me visste jo at dei var fattige. Så sa me at me ikkje kunne ta imot sigarettane og at vår politikk var å ikkje ta noko frå folket. Men då kasta dei sigarettar over oss og inn i bilane.»

DÅ DA NANG VART FRITT

To dager før 1. mai kom meldinga om at Saigon var frigjort. Dermed er heile Vietnam frigjort etter ein mannsalder i kamp mot imperialismen. Me hilser denne frigjeringa med glede!

Dei reaksjonære kreftene har satt i gang ei stor hetskampanje mot frigjeringsrørsla. Dei skrik over seg om at no vert det store massakrar for å ta knekken på dei som ikkje var med i frigjeringsrørsla, dei snakker om at det er store mengdar av flyktningar som går ei utrygg framtid i møte og så vidare bortetter. Med denne fortellinga frå det frigjorte Da Nang vil me syne at dette er berre løgn og reaksjonært oppspinn oppe i hovuda til dei reaksjonære.

Omlag 3 veker etter at Da Nang vart frigjort vitja ein svensk journalist byen. Jublande og glade menneske var det over alt. Og kor han gjekk i byen såg han FNL-flagget. Han skriv: »Flagga er heime-laga og ser sjelden ut som dei burde sjå ut. Det øverste raude feltet er der alltid saman med den gule femtakka stjerna. Og så langt er alt likt modellen. Men den nederste halvparten som skal vere lys-blå er som oftast mørkeblå, somme tider grøn og somme tider svart. Dette kjem av at diktaturet la ned forbud mot sal av lys-blått tyg. Dei visste nemleg at folk sat heime og laga flagg medan dei venta på frigjeringa.»

(frå den svenske avisa Dagens Nyheter, 28. april)

inga kom innifrå og utafrå

Frigjøringsstyrkene hilser velkommen

Dei siste dagane før frigjeringa av Da Nang var det eit stort kaos i byen. Skulda for dette har Saigon-soldatane som var att i byen. Dei plyndra og myrda og årsaka mykje skade.

Blant befolkninga i Da Nang var det mange som var med i FNL. Det var desse som heiste FNL-flagga kring i byen før frigjørings-soldatane kom inn. Dei lokale FNL-aktivistane kjørde kring i byen med høgtalar-bilar, og dei oppfordra folk til å halde seg i ro, frigjeringa ville snart kome. Det var desse folka som erobra radiostasjonen, opna fengslet saman med dei omlag 1 500 politiske fangane, og det var desse folka som stengte fabrikkportane for at sabotørar ikkje skulle få sleppe inn og øydelegge produksjonen.

Frigjeringa av Da Nang skjedde både innanfrå og utanfrå. Det vart inga skyting då FNL-styrkane kom. Frigjørings-soldatane vart møtt av jublande menneske som ønska dei velkomne.

På kinoane i byen har dei reaksjonære amerikanske filmene vorte avløyst av revolusjonære filmar om frigjøringskampen og om Ho Chi Minh. Ei teatergruppe syner eit stykke som er skrive av ein student i Saigon. Det vart lagt vekt på å få fram den nasjonale kulturen.

Gatene vert patruljerte av disiplinerte FNL-soldatar. Ro og orden herskar i byen. Dei mange flyktningane reiser etter kvart heim, transportert av frigjørings-soldatane.

Ein fransk prest, fader Jaques Charmot seier om FNL-soldatane at dei er meir disiplinerte og oppfører seg hundre ganger betre enn dei beste elementa i den franske hæren.

arbeidarane tok over

Hoa Tho er ein tekstil-fabrikk som ligg rett utføre Da Nang. Den 21. april åpna fabrikken igjen. Då var fabrikk-pynta med FNL-flagg og bilete av Ho Chi Minh. Arbeidarane sto oppstilte utføre, og fagforeningsleiara heldt revolusjonære taler.

Den 28. mars bestemte arbeidarane seg for å ta over fabrikk. Då heiste dei FNL-flagga. Det var framleis Saigonsoldatar i området. Arbeidarane var organiserte i væpna forsvarstyrker, men

Saigon soldatane gjorde ikkje nokre forsøk på å rive ned flagga. Dei fyrte av nokre skudd, men ingen vart skada. Nokre timar seinare slengte soldatane våpna frå seg og flykta. Kort etter kom frigjørings-soldatane.

Så tok arbeidarane over fabrikk, ein dag før sjølve byen vart frigjort.

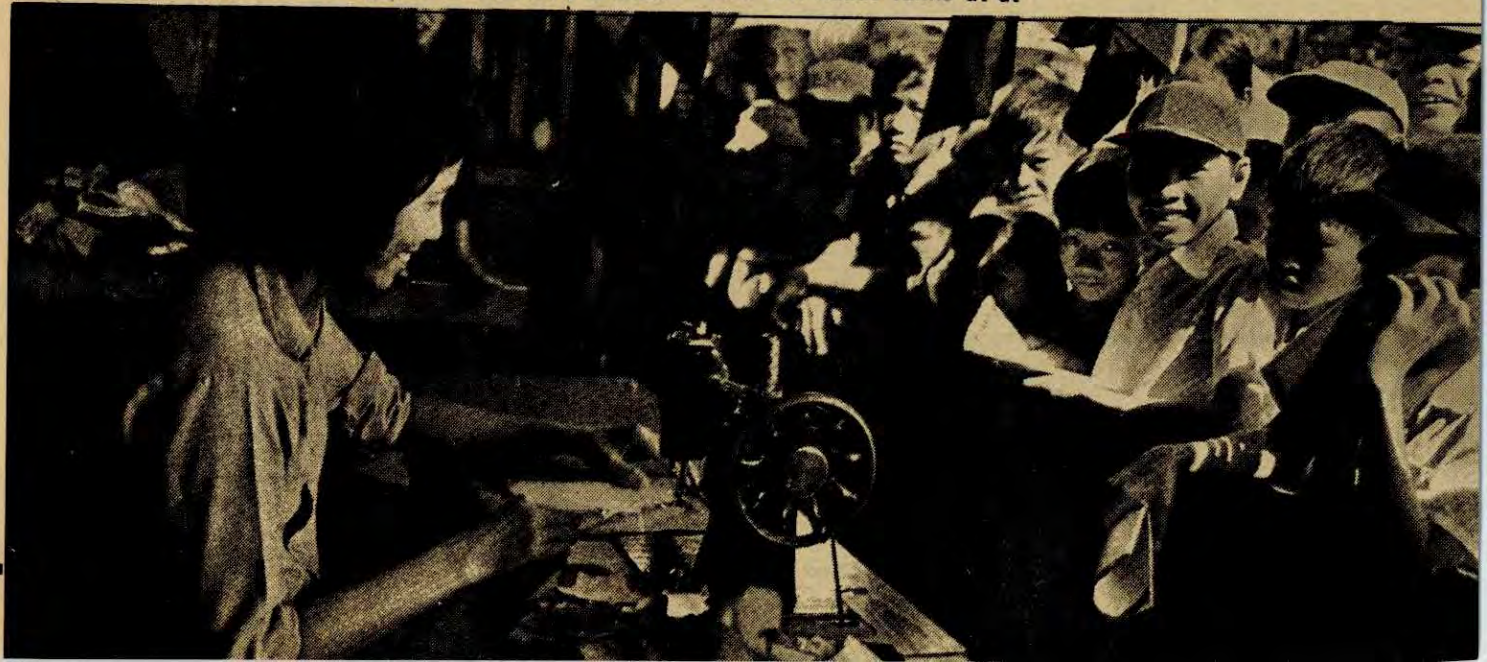
Ong Thi Hoa er ei av dei som arbeider på fabrikk. Ho har hatt kontakt med FNL heilt sidan 1963, og i 1967 vart ho med i ei under-

jordisk FNL-gruppe på fabrikk. Det var fleire organiserte FNL-grupper på fabrikk. Dei organiserte det utadvendte arbeidet sitt gjennom fagforeninga. Dei slåss for høgre løner og organiserte protestar når nokon vart sparka. Og trass i at streikar var forbudt, så streika dei for å få gjennom lønnskrava sine.

Ein månad før frigjeringa starta dei å sy flagg, fortel Ong Thi Hoa. Dei sydde flagg lenge før frigjørings-soldatane kom. Dei hadde funne ut at

revolusjonen ikkje var langt borte. For kvar dag såg dei korleis moralen hos Saigon-soldatane sank.

Direktøren og ein vise-direktør på fabrikk hadde flykta til Saigon. Men ein annan vise-direktør vart igjen. Han var med på den revolusjonære innviinga. Han ville vere igjen på fabrikk og arbeide for folket, og nå leier han arbeidet på tekstil-fabrikk Hao Tho.

Røde Garde var i Stavanger då arbeidarane på lakk og sveiseavdelinga ved Norsk Hamnerverk gjekk til sit-down aksjon i protest mot at ein arbeidar vart oppsagt utan grunn. Me snakka med Arne Finnesand som er med i aksjonsleiinga, om kvifor dei gjekk til aksjon.

derfor gjekk me til streik

— Arbeidaren hadde jobba på avdelinga mest 3 månader då han fekk meldinga om at han var oppsagd. Det var då vel ein og ein halv time igjen til påskeferien og arbeidaren hadde ein dag igjen av prøvetida si. Leiinga rekna vel med at ingen ville gjere noko oppstyr på grunn av påska, men den 1. april starta sit-down aksjonen, fortel Finnesand.

— Sjøl om me kravde å få ein grunn for oppseiinga kom det ikkje noko frå leiinga held Finnesand fram. Men etter kvart så måtte dei jo kome med noko, og då var det at han ikkje passa inn i miljøet. Dei sa han kunne kome til å gjere skade på lang sikt. Bedriftsingeniøren Øritsland presterte å sei problemet var at arbeidaren ikkje ville smile til han!

For oss på avdelinga var dette ikkje akseptabelt.

Arbeidaren gjorde ein god jobb, og det har ikkje vore noko å utsetje på han. Det som ligg bak oppseiinga er dei politiske meiningane hans. Han høyrer til på venstresida og det liker ikkje leiinga.

Politiske oppseiingar kan me ikkje godta. Og det som er viktig å merke seg, påpeiker Finnesand, er det tillegget som kom til arbeidervernlova den 7. mars i år. Der står det klart at ein arbeidar ikkje kan seiast opp utan sakleg grunn, og dette gjeld sjøl om arbeidaren er på prøvetid. Det er eit klart lovbrøt bedriftsleiinga har gjort.

Me kjem til å halde fram med aksjonen heilt til alle er tilbake i arbeid igjen. Men for å klare dette treng me støtte økonomisk og politisk, så eg vil oppfordre alle til å støtte saka vår, seier Finnesand.

POLITISKE OPPSEIINGAR:

TRUGSMÅL M DEMOKRATIS

Det har i det siste året vore omlag 20 døme på politiske oppseiingar her i landet. I Sarpsborg, Notodden, Trondheim, Bergen og no sist i Stavanger har arbeidskjøperane prøvd å seie opp aktive faglege tillitsmenn og folk dei har mistenka for å vere kommunistar. Dette er alvorlege trugsmål mot dei borgarleg demokratiske rettane som finns i Noreg.

Men kvifor kjem politiske oppseiingar? Det er to årsaker som er verdt å nemne. Den eine er den krisa som kapitalismen over heile verda er inne i. Noreg er ennå ikkje det landet som har vore hardest ramma, men det er tydelege teikn på at krisa er på rask veg inn i landet. Nedleggingane og permitteringane i fiskehermetikkindustrien er eit klart kriseteikn.

Arbeidskjøperane treng til å sparke folk, og dei treng ein formell grunn til å sende folk ut i arbeidsløysa. Og her kjem me til ein annan grunn for dei

politiske oppseiingane: arbeidskjøperane er redde for aktive faglege tillitsmenn og kommunistar, dei er eit trugsmål mot profitten og på lang sikt eit trugsmål mot makta deira. Drivande folk i fagforeningar kan organisere arbeidarane til kamp mot rasjonaliseringar, innskrenkingar og permitteringar, mot nedlegging, kriseforlik og »freds»avtalar som kan kome som eit resultat av den tiltakande krisa. Derfor vert slike folk sparka først. Men ettersom klassekampinja vinn fram i fagforeningane og ellers blant arbeidarane, vil alle klassebevisste arbeidarar vere i fare for å verte ramma av politiske oppseiingar. Derfor er politiske oppseiingar eit alvorleg trugsmål mot heile arbeidarklassen og det arbeidande folket.

Arbeidskjøperane vil prøve å gjere det å vere aktiv i fagforeninga eller det å vere kommunist til noko kriminelt for seinare å bruke det som

OT DEI KE RETTANE

ein formell grunn til å sparke folk. Under dekkje av å »rasjonalisere», »innskrenke» eller liknande kan dei kaldt og kynisk gå i gong med å reinske ut klassebevisste arbeidarar under formelle røykteppe som »uomakar», »oppviglar» eller »fare for arbeidsmiljøet».

Nokre av dei plassane det har vore politiske oppseiingar er Sarpsborg der ein fagleg tillitsmann vart sparka, i Trondheim har folk vorte sparka fordi dei prøvde å få arbeidskameratane til å fagorganisere seg. I Bergen vart ein arbeidar sparka fordi han »hadde vore student»! Men der satte arbeidskameratane seg i protest mot oppseiingane og arbeidaren vart tatt inn igjen. I Stavanger vart ein arbeidar sparka fordi han ikkje »passa inn i miljøet»! Og då arbeidskameratane på avdelinga hans gjekk til sit-down streik i protest mot oppseiinga vart dei og sparka! Tilsaman 15 var det som vart

sparka.

Dømet frå Stavanger er viktig fordi det så klart syner kven som er venner og kven som er fiendar. Frå utallige klubbar og fagforeningar, frå studentar og ungdom under utdanning og frå ei rekke streike-støttekomitear har det kome økonomisk og moralsk støtte.

Mot seg har dei hatt klubbformannen på bedrifta. Han hadde inngått ein avtale med bedrifta om å ikkje blande seg i oppseiingar i prøvetida. Denne avtale er eit klart brot på § 43 i arbeidvernlova. Klubbformannen, som og er medlem av styret i DNA i Stavanger, støtta frå første stund bedriftsleiinga og nekta konsekvent å gjere noko som kunne støtte den oppsagte arbeidaren. Til dette fekk han god hjelp av Stavanger Arbeiderparti, Jern og Metall sentralt og den lokale AP-avisa som saman med den andre lokal-avisa heile tida har gått mot dei oppsagte. Også NRK

lokal har synt kva side dei står på. Dei har intervjuar bedriftsleiinga, klubbformannen og Jern og Metall sentralt medan dei oppsagte mest ikkje har kome til orde!

SV har og synt kor ynkeleg og vaklande deira streikestøtte er. Dei har kjørt ei dødslinje som går ut på at dei oppsagte ikkje skal ta imot støtte frå andre enn fagrørsla, støtte utanfrå, frå partier og andre, til streikestøttekomitear skulle avvisast. Vidare har dei skrive svært lite om dei oppsagte. I 1. mai utgåvene av SV sine aviser er det ikkje noko om aksjonen i Stavanger. I SU si avis Stormklokka var det 3 linjer (!!!!!) om dei oppsagte. Dette er ikkje anna enn rein sabotasje av kampen dei oppsagte arbeidarane fører.

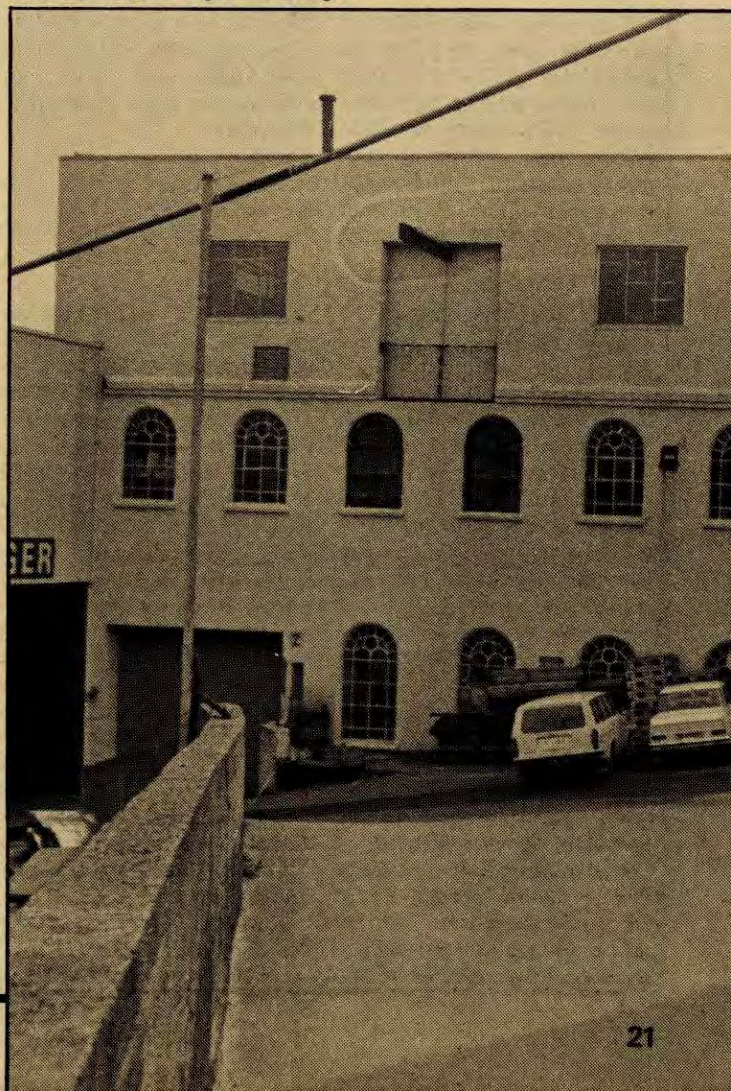
Bedriftsleiinga har og synt kva metodar dei nyttar for å knekke arbeidsfolk sin kamp. Leiinga har i samarbeid med klubbformannen vekselvis nekta å uttale seg eller spreidd løgn og hets om dei oppsagte. Dei har oppsøkt dei streikande privat for å true eller lokke dei til å gå mot arbeidskameratane sine.

I arbeidvernlova § 43 finst det eit formelt vern mot usaklige oppseiingar som og

gjeld arbeidarar på prøvetid. Men om dette skal få noko reelt innhold kan berre avgjerast av ei sterk arbeidarørslé som ikkje finn seg i at arbeidskjøperane gjer kva dei lyster. Berre gjennom kamp og aksjonar kan ein forsvare det som står i lova. Dømet frå Stavanger syner at det ikkje nyttar å sitje roleg og vente på at bedriftsleiinga skal overholde lova. Dei gjer blaffen i lova om han ikkje passer dei arbeidarfiendtlege formåla dei har.

Det som må til for å stanse politiske oppseiingar er ei stor mobilisering av heile arbeidar-klassen og dens allierte, sympati-streikar, oppretting av støttekomitear, innsamling av pengar og moralsk og politisk støtte.

Politiske oppseiingar er eit alvorleg trugsmål mot dei borgarleg demokratiske rettane me har her i landet, det er eit skritt i fascistisk retning. Konsekvensane kan verte at arbeidskjøperane eig arbeidarane fullt og heilt, meinningane deira med. Derfor er det viktig å vere førebudd på politiske oppseiingar, og vere i stand til å slå dei tilbake kvar gong dei dukker opp.

klipp & kommentar

I Røde Garde nr. 4/75 er det en artikkel med overskriften: SU i NGS: Nei til sjølbetemt abort!

Bare overskriften i seg selv viser at Rød Ungdom ikke har forstått hva som foregikk på dette landsstyremøtet (LSM). SU, i likhet med resten, bortsett fra Rød Ungdom, stemte mot abortparolen. Men hvorfor?

1: Saken er meget omstridt, også blant elevmassene.

2: Saken har ikke blitt diskutert på grunnplanet.

3: Jentekonferansen var ikke representativ for elevenes syn. De færreste av representantene på jentekonferansen.

Sosialistisk Ungdoms politikk på LSM. Selv for en som ikke var parti-tilsluttet, virket SU-folkas opptreden som direkte arrogant. De så på alle andre enn seg sjøl som stupide, åndelig underutvikla fanatikere, eller slik virket det i alle fall.

Når SU i sitt blad for skolepolitikk, »Gjallarhorn» betegner dette LSM som en seier for sin skolepolitikk, må det poengteres at, siden de konsekvent stemte med UH, var høyrefolkas beste støtte.

Da de stemte mot 1. mai-resolusjonen som oppfordra elevene til å slutte opp om alle 1. mai-paroler som gikk

debatt: NGS OG ABORTKAMPEN

hadde noe mandat, men stemte som de selv ville. Dessuten var under halvparten av gymnaset representert på møtet.

Med andre ord: Flertallet på LSM ville ikke ha en gjentakelse av Narve Trædal, EEC, Moms på mat, og resolusjonen NGS gjorde på disse sakene, med påfølgende kritikk og påstander om at NGS virker over hodet på elevene.

Dette er intet forsvar for

mot statens utdanningspolitikk, dog uten at NGS ville ta stilling til de andre parolene i disse demonstrasjonstogene, kan dette bare betegnes som knefall for UH.

Jeg synes RU kjørte ei bra linje, men kom ikke med usakligheter fordi dere tapte i abortsaka!

Kameratslig hilsen
Henning Krubbelt
Buskerud GU.

SVAR:

For hvem er det et omstridt spørsmål? UH eller jentene?

Vi vet at minst 1/3 av de abortsøkende er i alderen 14–24 år. Dette er realiteter de unge jentene veit og kjenner på kroppen. For det andre vet vi at jentene på gymnaset er svært aktive i kvinnebevegelsen. Mange jentegrupper er blitt danna rundt dette kravet og jentene sjøl på gymnaset har i stor grad tatt et bra standpunkt i denne saka. For det tredje arrangerte NGS jentekonferansen fordi det var stor aktivitet på jentekampområdet i NGS. Det er kvinnefiendtlig å si at en konferanse med over 90 jenter fra hele landet ikke er representative. Det er en bra

ting at folk på NGS-konferanser ikke har bundet mandat. Prinsippet er at de som har gjort en bra jobb drar. Og det er ikke unntak for jenter. For det fjerde vet vi at det er de som sjøl ikke aktivt vil støtte abortkampen som nå prøver å lage inntrykk av at det er så stor uenighet på dette spørsmålet. Med UH i spissen saboterer og motarbeider disse folka jentenes viktigste krav. For det femte er abortkampen for de unge jentene på gymnaset i aller høyeste grad en skolepolitisk sak. Det er feil å si at å vedta abortparola ville ha vært å ta en avgjørelse over hue på folk. Tvert imot: Det er nå en avgjørelse har vært tatt over hue på jentene!!

Konklusjonen må derfor bli:

— NGS' jentepolitikk må

2 VIKTIGE BØKER OM SOVJET:

I disse dager kommer det ut to viktige bøker om Sovjet på forlaget Oktober. Den ene, »Den store sammensvergelsen» er skrevet av to amerikanske forfattere og handler om Sovjet i tida fra revolusjonen i

1917 til fascismens framvekst i Tyskland i 30-åra og oppgjøret med fascistenes agenter i Sovjet, Moskva-prosessene. Sayers og Khan tar spesielt for seg utenlandske og russiske agenter forsøk på å

sabotere revolusjonen, fra sjølve revolusjonen i 1917, via

VELLYKK

støtte jentene helt og fullt og på jentenes egne premisser.

— Vi må bekjempe all reaksjonær tankegang og praksis som går ut på at det jentene gjør og sier ikke er representativt og høytidelig.

— Vi må bekjempe UHs »jentepolitikk» og kreve at SU i praksis støtter jentenes kamp.

På bakgrunn av dette mener jeg det er feil når du sier at det var Rød Ungdom som tapte avstemninga i LSM. Den avgjørelsen som ble tatt var et tap for kampen for sjølbetemt abort, og for alle dem som sloss for dette kravet. Så la oss kjempe for at NGS tar opp igjen kravet så fort som mulig!

Ragna Brekke,
NGS-sentralutvalg

Den 24. april aksjonerte nærmere 90 % av gymnasiastene, yrkesskoleelevene og elever ved 2-årig videregående skoler mot stortingsmelding 44.

Både YLI og NGS hadde enhetsarbeidet som en viktig målsetting for aksjonen. Til sammen 400 000 løpesedler spredd til arbeidere, fiskere og bønder gjennom stands utafor fabrikkporter og på gata. Forståelsen for at elevene slåss mot samme fiende som arbeidsfolk: staten og monopolkapitalen er blitt større.

Men for Unge Høyre var enhetsarbeidet for drøyt. På bl.a. Stabekk gymnas satt høyrefolka kvelden før streiken og hadde en stri jobb: De strøk over enhet arbeider-elev-parola på 2000 løpesedler!! På denne måten saboterte UH aksjonen og

DISKUSJONSINNLEGG, KOMMENTARER OG KRITIKK KAN SENDES TIL : RØDE GARDE, BOKS 2046, GRUNERLØKKA, OSLO

1. mai i Moskva blei feira uten ett eneste FNL-flagg og uten et ord om seirene i Vietnam og Kambodsja. En journalist som var på reise i Sovjet i tida rundt og like før 1. mai, kan fortelle at førstesidene var fylt av stoff om våronna, mens seierene i Indo-Kina ble henvist til de vanlige utenriks-sidene. En journalist fra Nord-Vietnam som var med på denne reisen, forsøkte ved forskjellige anledninger å ut-

bringe en skål for det seirende Vietnam. For partipampene i Sovjet løftet glasset tilføydde de alltid for egen regning »... og for fred i hele verden og for alle verdens folk!» Det søvndyssende fredspratet for Moskva skal inn alle steder, mens det er åpenbart for alle utafor Kremles murer at det er frigjøringskrigen som har gitt seiren, og at Sovjets fredsprat bare dekker over deres egen opprustning og krigshissing.

intervensjonskrigen til trot-jet, framveksten av kapitalis-kistene i 30-åra. Boka har blitt kjent for å være mer spennende enn noen spion-roman eller James Bond-historie, og er midt i blinken for folk som vil sette seg inn i Sovjets historie og spørsmålet om Stalin.

Den andre boka er gitt ut av AKP(m-l) og heter »Sosial-imperialismen – Sovjet i dag». Boka inneholder vedtaket om sosialimperialismen som ble gjort på AKP(m-l)s lands-konferanse november 1974, pluss et rikholdig materiale som tar for seg Sovjets histo-rie, kontrarevolusjonen i Sov-

jet, framveksten av kapitalis-tiske produksjonsforhold, og den nye herskerklassens undertrykkelse og utbytting nasjonalt og internasjonalt. Den store sammensvergel-sen kom første gang ut i Norge like etter krigen, men har lenge vært utsolgt før Oktober nå trykker den igjen. Boka er på hele 440 sider, og koster kr. 39,50.

Boka om sosialimperialis-men er på 240 sider og koster kr 34,50. Begge bøkene kan bestilles fra forlaget Oktober, boks 6875, St. Olavs plass, Oslo 1. eller kjøpes i Oktober-bokhandlene.

STREIKE BRYTERI

For en stund siden var det møte i Rogaland distrikts-styre i YLI. Hammerverksaka skulle opp. 15 mann var i streik, en arbeider hadde blitt oppsagt på politisk grunnlag. En representant for de strei-kende var også på DS-møtet for å orientere om saka. Hva skjer så? Jo, to medlemmer av distriktsstyret som også var med i Sosialistisk Ungdom, gikk imot at styret skulle vedta noen form for støtte, og ikke bare det, de trua med å trekke seg hvis saka ble tatt opp. »Dette var fagbevege-lsens sak,» het det, »det ville ikke tjene saka om YLI ved-tok støtte». Representanten for de streikende var uenig i dette, og uttalte at de ville

være glad for å få støtte. Men det hjalp ikke, »det ville komme en uttalelse fra de streikende om at de bare ville ha støtte fra fagbevegelsen» hevda en av SUErne.

Dessuten mente de at det ikke var rett av YLI å ta det opp heller. Enden på visa ble at de 2 SUErne nå har trukket seg i protest fra sine verv, og nekta og ta opp den kritikken de hadde til diskusjon i YLI! Som om ikke det var nok, trua den ene av dem som er formann i lærlingegruppa på Rosenborg verft å »ta opp det kollektive medlemskapet i YLI til revurdering»!

Er dette SUs linje for streikestøtte og for arbeid i YLI? Vi bare spør.

RØD UNGDOM

Vi er mange som merker den urett som rår.
Vi bygger et våpen,
så sterkt og så våken,
et redskap så stort og sterkt at seiren blir vår.

Refr: Elev, arbeider, — stå ikke å stamp.
Slutt opp om kampen mot borger og pamp.
»Rød Ungdom» er spyd og pil i vår kamp.

Kampen vi fører mot kapital og mot stat,
mot sentralisering
og hard profittering
er hele vår klasses kamp med vår klasses hat.

Refr: — — — — —

Hør unge, — elev, arbeider, jente og gutt,
sammen er vi mange,
rekkene blir lange,
og vi seirer over kapitalen til slutt.

Refr: — — — — —

Vi vil kjempe denne kamp for folket sitt mål.
»Rød Ungdom» er garden
av unge på varden.
For sosialismen med et redskap av stål.

SOLDAT

Dette diktet har vi fått tilsendt fra en kamerat i militæret. Vi oppfordrer folk til å prøve å sette melodi til diktet, og sende den til oss.

A AKSJON

Fra aksjonsdagen i Oslo

avslørte på ny hvem de tjener. Enhet med arbeidsfolk var for drøyt for en borgerskapets ungdomsorganisasjon.

Stortingsmeldinga skal snart behandles. Hvis kravet om utsettelse ikke blir inn-fridd, betyr det at mange skoler starter med ny struktur fra høsten. Kampen er ikke slutt!

Telefonsentralmontørenes fane i Faglig 1. mai-front-toget i Oslo

1. mai: 22.000 i klassekamptoga

1. mai ble en seier for klassekamplinja i arbeiderklassen og blant ungdommen. Over hele landet på 140 steder ble klassekamplinja markert ved demonstrasjoner og stands, tallene viser at omlag 22 000 deltok i demonstrasjonene, og at møtene samla oppimot 40 000. I de fleste større byer var klassekamptoga de klart største.

Gjennom en smidig taktikk klarte DNA å sette kniven på strupen for SV, bl.a. i Oslo, noe som førte til at SV ble stående igjen med et ynkelig torgmøte med 1000 deltakere som så absolutt ikke kommer til å gå over i historia som noen seier for arbeiderklassen, DNA klarte, ved hjelp av sitt apparat å holde styrken sann noenlunde fra i fjor, og der SV ikke falt AP om halsen, ble »den andre hovedstrømninga i arbeiderbevegelsen» til en ynkelig bekk som såvidt sildra og rant i utkanten av arbeiderbevegelsen. Hvorfor?

I løpet av det siste året har vi fått en rekke beviser for at SV ikke er og aldri vil komme til å bli noe klassekampparti for arbeiderklassen og ungdommen.

— SVs valgløfter og propaganda-nummer som f.eks.

kampen mot matmomsen og kampen for sjølbestemt abort har blitt sabotert. Kampen mot matmomsen ble gitt opp da forhandlingene med AP gikk i stå. Kvinnenes krav om rett til sjølbestemt abort ble regelrett sabotert av SV sjøl som satte Otto Hauglins

»samvittighet» over klassekampen.

Dette har vist at SV ikke engang er noe pålitelig parlamentarisk parti.

— På forbundslandsmøtene i høst unnlot SVerne å ta opp kampen mot AP-pampene, og gikk i stedet over til delvis skamrosing av de samme. SVs ynkelige innsats i støttearbeidet for de streikende det siste året, kombinert med deres sabotasjelinje »de streikende må ikke få støtte fra andre enn fagbevegelsen sjøl» har gjort det ennå klarere at SV bare er et haleheng til AP, også når det gjelder den faglige kampen.

— SVs mer og mer åpne tilslutning til den ene supermakta, Sovjet, viser at SV ikke er konsekvente anti-

imperialister. De støtter en supermakt, og er i mot en annen, USA. Og heller ikke her er de konsekvente. I løpet av det siste året har SV sabotert omtrent det som har vært av solidaritetsmarkeringer for Indo-Kinas folk, vi husker at de ikke ville støtte demonstrasjonen mot Kissinger 10. desember 73, og midt oppe i sluttkampen lar SV være å støtte demonstrasjoner for Vietnam og Kambodsja!

— Foran årets 1. mai kjørte SV ut som linje at de skulle delta i APs arrangementer under Samorg-paraply. Nesten uten unntak deltok de i disse arrangementene sammen med AP-toppen, og det under paroler som »Bergen by, arbeiderstyrt på ny» osv.

— SUs sabotasje av elevkampen gjennom å gå i mot kampen mot Unge Høyre for landsmøtet i NGS, og gå mot at kravet om sjølbestemt abort skal støttes av NGS, har bidratt til at oppslutninga om SVs linje blant ungdommen har blitt svekka.

— På toppen av dette, falt myten om det »store, enhetlige SV-partiet» som skulle bli stifta på samlingskongressen, pladask til jorda.

Ikke engang helikopterfrakt av Berit Ås fra Stortorget til Hønefoss på 1. mai, kunne hjelpe henne eller resten av SV til å rekke et eneste klassekamptog i løpet av dagen.

SVs fortvilte forsøk på å markere en egen »profil» samtidig som SV-ledelsen ønska av hele sitt hjerte å gå sammen med de store gutta i AP, førte til at AP stort sett klarte å holde styrken fra i fjor, mens SV ble klemt flate mellom klassekamptoga og regjeringstoga.

1. mai i år har gjort at de to linjene i arbeiderklassen har blitt stilt klarere, og utvetydig slått fast: Klassekamplinja er i framgang. Dette stiller store krav til oss: Helt sikkert vil politiske oppsigelser, streiker, arbeidsløshet og dyrtid øke i tida som kommer, og det er bare en måte å møte dette på: Klassekamp og brei mobilisering for å forsvare våre interesser på skoler og arbeidsplasser, mot stat, kapital og politisk undertrykking.